

Studenten verdeeld over Acco

Maar solidariteitsprincipe staat niet onder druk

In het begin van dit academiejaar besloot de Leuvense studentenkoepel LOKO om Acco grondig onder de loep te nemen. De verstandhouding tussen LOKO en Acco is er sindsdien niet op vergemakkelijkt, hoewel iedereen er graag op hamert dat daar hard aan gewerkt wordt.

Gijs Van Gassen

LOKO heeft vijf studenten die mee in de Raad van Bestuur (RvB) van Acco zetelen. Dat lijkt een garantie op inspraak in het bedrijf, maar toch werd in het begin van het academiejaar flink geklaagd. Eén van de pijnpunten toen was de gebrekkige service die Acco de cursusdiensten van de kringen bood. Dat probleem raakt stilaan opgelost: alle kringen bevestigen dat Acco haar service gevoelig verbeterd heeft, al geeft de directie toe "dat het altijd nog beter kan". Toch droogt de stroom van kritiek nog niet op. De Algemene Vergadering (AV) van LOKO en haar vertegenwoordigers in de RvB van Acco komen immers niet altijd overeen.

In het begin van dit semester was de AV namelijk stomverbaasd, toen Acco de wetenschappelijke boekhandel Fonteyn-Wouters overnam. In principe onmogelijk, omdat de AV via de vertegenwoordigers altijd op de hoogte zou moeten zijn. Maar in het overnamedossier had Acco 'discretie' gevraagd en de vertegenwoordigers besloten de AV niet in te lichten.

Het kwam des te harder aan omdat LOKO in november een aantal beleidsprioriteiten voor Acco had geformuleerd. Eén daarvan was dat Acco zich op haar huidige en Leuvense activiteiten moet concentreren en niet actief naar uitbreiding moet zoeken. De overname werd dan ook met argusogen bekeken, ook al omdat de informatie maar (te) laat en verbrokkelde tot bij de AV doorsijpelde.

In januari besliste de RvB van Acco dan om een pand in de Sint-Pietersnieuwstraat in Gent te kopen, in het hartje van de studentenbuurt, om ook daar een winkel te openen. Dat druist opnieuw regelrecht in tegen de visie van LOKO. Toch protesteren de studentenvertegenwoordigers niet tegen de uitbreiding, maar verdedigen haar. Volgens Peter Van Ham, student in de RvB van Acco, gaat de opening van een winkel in Gent niet in tegen de belangen van de Leuvense studenten: "Acco voert een totaalbeleid en kan zich niet enkel op Leuven focussen. Er zijn nieuwe spelers op de markt en Acco moet concurrentieel blijven. Daarvoor moet het groeien. Dat kan het door uit te breiden naar Gent. De Leuvense studenten worden intussen zeker niet verwaarloosd. Zo zou dankzij nieuwe drukpersen de bladprijs binnenkort wat kunnen dalen."

Niet iedereen is het daarmee eens. Volgens Louis Raes, de preses van Ekonomika, moet Acco zich concentreren op de Leuvense student, die volgens hem niet gebaat is bij vestigingen in Gent of Antwerpen, waar Acco al langer een (verlieslatende) winkel heeft. Hij betwijfelt of Acco meer slagkracht krijgt door zo'n uitbreiding. Bovendien is hij niet de grootste voorstander van de winkels van Acco.

WINKELS

Wat de Acco-winkels doen, kunnen de cursusdiensten (cudi's) van de kringen evengoed, zo niet beter, en vooral goedkoper, aldus Louis. Cudi's werken met vrijwilligers en hebben dus geen loonkosten, waardoor de cursussen aan een gevoelig lagere prijs zouden kunnen worden aangeboden. Critici stellen zich daar vragen bij. Niet elke kring is even strak

georganiseerd als Ekonomika en dus in staat om op die manier een cursusdienst in te richten. De Acco-winkels zouden dus moeten blijven bestaan, maar hun kritische massa zou op die manier te klein worden om nog echt rendabel te zijn. Ekonomika vecht niet aan dat Acco de cursussen blijft aanbieden, maar vindt het niet kunnen dat Acco niet alle cursussen aan de cudi's van kringen levert.

Cudi's betekenen nu vaak een belangrijke bron van inkomsten voor kringen. De kritiek dat uitbreiding van de cursusdiensten een manier is om de kringen geld op te leveren, veegt Louis resoluut van tafel. "Wij zijn bereid om elk mogelijk boekhoudsysteem in te voeren zodat alles perfect gecontroleerd kan worden. Er kan zelfs over gepraat worden om eventuele winsten terug naar Acco te laten vloeien. We willen gewoon goedkopere cursussen en een betere service voor onze studenten. Adoptietitels zijn nu vaak goedkoper in andere zaken en als we cursussen bestellen, klopt de levering regelmatig niet."

Andere kringen zijn het daar niet altijd mee eens. Zo liet Medica tijdens haar laatste gesprek met Acco weten over zo goed als de gehele lijn erg tevreden te zijn. Chemika zou dan weer te vinden zijn voor een uitbreiding, in plaats van een inkrimping, van de campusshop in Heverlee. Verdeeldheid troef dus, en dat maakt het noch voor de studentenvertegenwoordigers, noch voor de directie van Acco, gemakkelijk om aan de studenteneisen tegemoet te komen.

SOLIDARITEIT

Er is wel eensgezindheid over het solidariteitsprincipe. Dat bepaalt dat alle cursussen bij Acco even duur zijn, wat de oplage ook is. Dat kan door cursussen met een grote oplage relatief iets duurder te verkopen dan die met een kleine oplage. Op die manier blijven cursussen ook voor studenten van erg kleine richtingen betaalbaar. Een tijdje ging het gerucht dat de grote kringen dat principe op de helling wilden zetten omdat het voor hun studenten goedkoper zou uitval-

Nummer 20

➤ Hoe toegankelijk is de vernieuwde Spuyse?

p. 3

➤ Middelpunt: Gent gewikt en gewogen

p. 8-9

➤ STUK verandert in Tijdelijk Autonome Zone

p. 12

len. Louis Raes: "We raken niet aan het solidariteitsprincipe. Ook bij grote kringen, zoals Ekonomika, zijn er studenten die vakken of richtingen volgen met weinig studenten. We hebben er dus geen enkel belang bij om dat principe af te schaffen."

De cijfers van Acco zijn vooralsnog uitstekend. Ook in 2005 zou er winst gemaakt zijn en voor de winkel in Antwerpen, jarenlang het zorgenkind, is er eindelijk verbetering op komst. Als Acco in Antwerpen en Gent goed draaiende vestigingen krijgt, zou het wel eens kunnen dat de Antwerpse en Gentse studenten vroeg of laat een zitje in de RvB komen opeisen. Want nergens in de statuten van Acco staat dat de studentenvertegenwoordigers Leuvense studenten moeten zijn. Het lijkt geen twijfel dat de Leuvense kringen in dat geval de geleerden terug hermetisch zullen sluiten.

Anton Walgrave stelde nieuwe cd voor in Het Depot

(foto Pieter Baert)

GROEPT
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Veto trakteert voor
Afrika Filmfestival

p. 15

Simon Schrijft

Een man

De man (hij die jarenlang dansen ging om niet te moeten praten met mensen die hij toch niet kende en de ogen uit tedere gewoonte sloot telkens wanneer de spots zich op hem richtten; zo'n man die de benen over elkaar slaat als hij langer dan drie voorgaanden moet wachten in een wachtkamer; en hij las niets, niet in de wachtkamer, noch thuis, hij las geen letter, maar trok ongebreideld van leer tegen de ongeletterden omdat hij ooit één gedicht gelezen had en vervolgens verscheurd en opgevreten, een gedicht waarin de zin van zijn leven besloten zat "Een bloot gezicht is een staaf dynamiet" en hij voelde zich bloot en dynamisch sindsdien en las nooit meer, niet thuis, noch in de wachtkamer; hij verzamelde maskers die hij geenszins aan de muren hing: het waren geen maskers van vlees en bloed, maar van écht materiaal zoals

haat en weemoed en cynisme en apathie, enfin, dat wat kwakzalvers 'emoties' noemen, en hij hoopte ooit genoeg maskers te hebben verzameld om nooit meer bang te moeten zijn voor de bloetheid van zijn gezicht, hij moest bedekken en niet stilstaan, maar dansen, zoeken, dansen, dansen; en hij danste dan maar de nachten aan elkaar en projecteerde op zijn oogleden blindelings beelden van een vervlogen toekomst waarin hij geen hoofdrol speelde, maar observator was en keek om niet bekeken te worden en geen maskers nodig had — o neen — maar lachte en keek naar de dansenden in een wereld zonder spiegels en hij lachte, want dat is wat observators doen; hij was een man en nam zijn zakdoek altijd met beide handen vast om zijn neus te snuiten omdat zijn moeder hem dat zo had geleerd en omdat moeders die dingen nu eenmaal niet voor niets zeggen, zo zijn moeders; en hij had nooit leren beminnen, dat niet, maar dat

geeft niet zei hij tegen zichzelf, en dat was zowat alles wat hij zei, want het was geen man van woorden, maar van daden en het was geen man van waarden, maar van doden en nooit bedoelde hij iets slecht, ook niet als hij sloeg en doorsloeg en bleef slaan tot hij bleef staan, bevend; en wat danste hij graag en veel en houderig met de vuisten even gesloten als de ogen en de knieën bij elkaar geperst uit angst iets van zichzelf te zullen lossen, want dat wilde hij niet; het was zo'n man die 's zomers op het gras ging liggen, niet om de wolken te zien paraderen in al hun ijl- en ijdelheid, maar om te horen hoe het gras kreunde onder zijn nekwervels en hoe het zich telkens opnieuw oprichtte als hij zich een weinig verlegde en hoe het prikte, maar niet mikte omdat er toch altijd zo veel gras is, zo veel gras. Ook hield hij van jou.) stierf.

Simon Horsten

Taxi's Benny

Van stage tot uitbuiting

Bepaalde vaardigheden zijn onontbeerlijk voor de uitoefening van een beroep. Niet alles kan aangeleerd worden in een auditorium. Soms moet je gewoon met beide voeten in de praktijk staan om de nodige competentie te verwerven. Een stage lopen in een bedrijf om 'de stiel te leren' kan dan de oplossing bieden. "De tijd gedurende welke een leerling of student een bepaald vak onder leiding in de praktijk brengt, als onderdeel van de opleiding." Van Dale geeft slechts één mogelijke interpretatie van het woord stage. In de praktijk blijkt het concept vatbaar voor meerdere interpretaties. Vooral de termen 'onder leiding' begrijpt men wel eens anders, dan oorspronkelijk de bedoeling was.

Elke studierichting is anders en dat een stageopleiding aan andere eisen moet voldoen lijkt evident. Op zich geen probleem, ware het niet dat stage soms leidt tot uitbuiting omdat er zoveel ruimte voor interpretatie is. Hoeveel uren een stagiair moet werken en welke taken de stagiair moet vervullen binnen een bedrijf wordt vaak volledig overgelaten aan het bedrijf in kwestie. Een gebrek aan regels zorgt ervoor dat het volledig van de goodwill van de werkgever afhangt of een student een leerrijke stage of een nachtmerrie beleeft. Sommige studenten voelen zich zo onder druk gezet door de dreiging van een slechte beoordeling dat ze denken geen rechten te hebben.

Als we twee uitersten van het spectrum met elkaar in verband brengen wordt duidelijk dat het 'nuanceverschil' vooral in de begeleiding zit. De Academische Lerarenopleiding voorziet in een beperkt aantal luister- en lesstages. Bij de voorbereiding van de lessen kan de student raad vragen aan de begeleider van de K.U.Leuven. Tijdens elk van de gegeven lessen zit de leerkracht achteraan in de klas, na de les krijgt de student feedback. Elke aggregaatsstudent moet een enorme rompslomp verwerken aan lesvoorbereidingen, lesreflecties en elke stap wordt opnieuw besproken met mentor en lector. De begeleiding is prominent aanwezig, soms zelfs tot grote ergernis van studenten.

Een geneeskundestudent loopt eveneens stage, zij het op heel andere wijze. Ziekenhuizen en revalidatiecentra draaien op stagiairs artsen, kinesisten, verpleegkundigen, die voor een groot deel zelfstandig patiënten behandelen. Wanneer een geneeskundestudent zich wenst te specialiseren in een bepaalde richting, wordt hij een onbetaald co-assistent, dus stagiair, voor onbepaalde duur (maximum één jaar). Een co-assistentchap duurt tot de student afhaakt of niet aanvaard wordt. Op die manier ontwikkelt zich een ware concurrentie afvallingsrace, waarin werkweken van 70 uren geen uitzondering vormen (in contrast met de 38 uren-werkweek). Co-assistenten wedijveren met elkaar voor een beperkt aantal plaatsen. Ze vechten voor goedkeuring bij de professoren. Geen enkele maatregel beperkt het aantal werkuren of garandeert voldoende uren slaap, terwijl deze stagiairs mensenlevens onder handen krijgen.

Bedrijven misbruiken het statuut van stagiair wel eens om goedkope werkkrachten aan te werven. Bepaalde stageplaatsen zijn zo gegeerd dat pas afgestudeerden bereid zijn aan het werk te gaan tegen zware onderbetaling. Na jaren studeren en hard werken voor een diploma laten ze zich vangen in een nepstatuut, waar ze om de zoveel maanden een stagiairscontract voorgeschoteld krijgen. Als afgestudeerden desnoods gratis willen werken, dan leidt dit automatisch tot sociale wan toestanden. Niet alleen het Europees Parlement oefent aantrekkingskracht uit op jongeren; gerenommeerde televisieproductiehuizen of reclamebureaus zijn evenzeer in trek. Pas afgestudeerden vinden het een 'eer' om er te werken. Werkervaring staat goed op een cv, toch dien je als starter geen werkervaring te sprokkelen tegen elke prijs.

Ilse De Witte

Lezersbrief

Lente. LOKO zet allochtone bloempotten buiten.

LOKO lijkt wel tot inkeer gekomen te zijn. Nog maar bij aanvang van het nieuwe academische jaar zag het orgaan, bij monde van voorzitter Thomas Delaet, weinig heil in een allochtonenbeleid. Deze dagen houdt het er een ware visie op na. Met veel poeha kondigt zich een Standpunt aan in het artikel "LOKO richt diversiteitsklankborden op: Niet stigmatiseren, wel bewust beleid voeren" (Veto, 27 maart 2006). Vooreerst een aantal zijdelingse opmerkingen en nadien de grond van de zaak.

Het ligt er natuurlijk aan hoe je het begrip studentenraad definieert, maar stellen dat LOKO de eerste studentenraad in Vlaanderen is met een visie op diversiteit lijkt ons nogal stevig bij de haren getrokken. Studenteninitiatieven zoals Attafsier (Mechelen), StudentFocus (UA) en MIX (VUB) buigen zich reeds drie tot vier jaar over de kwestie. In een niet aflatende stroom van inspanningen hebben deze studentenraden geijverd voor een diversiteitsbeleid aan hun respectievelijke instelling. Niet zonder succes overigens. Getuige daarvan de diversiteitsverklaringen van de instellingen waaraan deze studenten gelieerd zijn. Tenzij LOKO deze allochtone studentenraden niet als Vlaams beschouwt, zal ze deze pioniersrol ootmoedig moeten afstaan.

Een tweede bedenking betreft de claim als zouden de studenten een opvallende keuze gemaakt hebben uit een lijst van doelgroepen. Ook hier weer: ere wie ere toekomst! Het was op de eerste plaats onze Alma Mater en in het bijzonder de rectoraal adviseur gelijke kansen prof. S. Vanhuffel die de keuze voor deze doelgroepen bepaalde en hier dan ook rechtmatig de pluimen voor mag opsteken. Ongelovigen doen er goed aan te surfen naar <http://www.kuleuven.be/diversiteit/>. Of moeten we aannemen dat de universiteit LOKO's model plagieert? Plagiaat in de omgekeerde richting benadert de werkelijkheid heel wat meer. Te meer daar

LOKO zich, in haar tweeledige kritiek op het masterplan, laat betrappen op een kopieerfout. Immers, zo legt LOKO-afgevaardigde Julie Toback haar kritiek op het masterplan uit, "Het plan bevat wel erg veel werkgroepen en raden met allemaal hun eigen functies. Het is nog maar de vraag of ze hun precieze doel zullen bereiken". Een grondige bestudering van het masterplan had LOKO kunnen doen inzien dat de universiteit weliswaar voor de lange termijn een inclusief beleid opstelt maar voor de korte termijn een doelgerichte aanpak ambiert. Een doelgerichte aanpak vereist dan, per definitie, een differentiatie in werkgroepen. Of deze aanpak zal werken hangt niet zozeer af van de doelgerichte methode maar eerder van de concrete werkzaamheden van deze werkgroepen.

Het andere luik van LOKO's kritiek stelt dat, en wederom citeren we Julie Toback, "sommige passages in het diversiteitsplan klinken nogal stigmatiserend. LOKO vindt het belangrijk dat als men een diversiteitsbeleid voert de mensen de indruk niet krijgen in hokjes gestoken te worden". Als allochtone studenten willen we LOKO hier gerust stellen. Als dat de prijs is die we moeten betalen om de diepgewortelde stigmatisering en uitsluiting in onze samenleving en aan de universiteiten weg te werken, nemen we deze nieuwe vorm van stigmatisering met volle teugen erbij. Als deze nieuwe stigmatisatie als gevolg heeft dat Arabieren, Berbers, Marokkanen, Turken, Koerden, Aziaten en Congolezen zich sterker en beter voelen in hun identiteit aan deze universiteit omarmen we haar met innige liefde. De kritiek van LOKO wordt echter, naar ons aanvoelen, geconspieerd door de bril van een blanke autochtone student(e) die vanuit een maatschappelijk geprivilegieerde positie het diversiteitsprobleem tegemoet treedt. Voor ons, allochtone studenten, is de toestand in het (hoger) onderwijs dermate schrijnend dat we voorlopig best tevreden zijn met deze manier van aanpakken. Het dominante culturele denken laat ons maar weinig ruimte voor een kwaliteitsvol studentenbestaan. Niet bereiken wij het cultureel rijke studentenleven van de modale student. Evenmin beschikken we over een eventueel netwerk van mensen waarop we kunnen

terugvallen. De impliciete en expliciete (maar subtiele) uitsluiting die wij ervaren stelt ons steeds achter op onze collega's autochtone studenten. De problemen bevinden zich zowel op een socio-economisch als op cultureel-etnisch vlak waarbij dat laatste de diepere grond vormt voor de ogenschijnlijke socio-economische problemen. Deze aanhoudende marginalisering zadelt studenten, en bij uitbreiding jongeren, op met een minderwaardigheidscomplex welke op de lange termijn leidt tot een ondergraving van elk zelfvertrouwen en eigen kunnen. Dat daar een oppervlakkige stigmatisering blijkt omdat de universiteit een allochtonen als een doelgroep benadert, zal ons worst wezen!

Zo komen we bij de diepere grond van de zaak. Als allochtone studenten zijn we natuurlijk verheugd dat LOKO probeert na te denken over deze problematiek. Ook zijn we euforisch over de geplande acties om meer allochtone studenten te betrekken in vertegenwoordigende functies. Al moeten we getuigen dat de idee van klankborden ons nogal vaag en ad hoc overkomt. Meer dan dat: we stellen ons serieus de vraag of het hier om een strategische zet gaat dan wel om een oprechte inhoudelijke betrokkenheid. Daarin worden we gesterkt door de argumentatie van LOKO-afgevaardigde Julie Toback. Immers, zo redeneert ze, "De K.U.Leuven heeft LOKO naar voor geschoven om als gesprekspartner wanneer het gaat over studenten zaken. We willen vermijden dat er parallelle kanalen ontstaan". Voelt LOKO aan dat ze als gesprekspartner links wordt gelaten omwille van haar gebrekkige kennis inzake allochtonen? Is het LOKO om een eventueel monopolie te doen? Voelen ze zich voorbij gesneld door enkele mondige allochtone studenten? We kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat we hier minstens met een tsevenstreek te maken hebben.

Julie Toback stelt: "Nu is het nog vaak zo dat we meediscussieren in de werkgroep diversiteit van de universiteit, maar we over onvoldoende gegevens beschikken". Zou het dan niet van een oprechtheid getuigen om de 'mondige' (we gebruiken LOKO's terminologie) allochtone studenten in hun authenticiteit aan het woord te laten? De authenticiteitsbetrachting wijst de excuus-Truus-strategie van de nationale politiek, een politiek waarbij mensen eerder als uithangbord worden opgevoerd, resoluut van de hand. LOKO zou er beter aan doen om in alle nederigheid en bescheidenheid te luisteren gaan bij het recent opgerichte SALAM (Studenten Associatie van Leuvense Allochtone Minderheden) dat van onderuit de verzuchtingen van haar doelgroep kanaliseert en veruitwendigd. Niet zozeer om haar overkoepelende rol in ere te stellen maar veeleer om een gedegen dossierkennis op te bouwen in dit prangend maatschappelijk probleem. Kiest zij daarentegen voor de excuus-Truus benadering dan trapt ze in dezelfde valkuilen die leiden tot een vertegenwoordiging zonder basis. En zet ze enkel haar allochtone bloempotten buiten.

Orhan Agirdag, Serhat Yelec, Jarir Messaouidi, Rina Nkandu Rabau, Farida Errazouki, Alisan Sariyildiz, Aylin Gungor, Abdelbari Baitar, Mustafa Yavuz, Baykal Erol, Kabuyi Tshiananga & Hakim Boutkabout

Ilse De Witte

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVENWat gebeurt er
aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

K.U.LEUVEN MAAKT WERK VAN HUISVESTING VOOR STUDENTEN

Universiteit huisvest amper één op drie beursstudenten

De kotprijzen van de universiteitsresidenties zal voor de 'hoge inkomensstudenten' stijgen van 183 naar 210 euro per maand via een groepspad van zeven euro per jaar. Dat besliste de huisvestingsdienst van de K.U.Leuven. Onder tusschen werd duidelijk dat de universiteit amper één op drie beursstudenten huisvest in haar residenties.

Bram Delen

De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) eiste dat er nog tijdens deze maand een onderzoek zou worden opgestart om uit te vlooien waarom bijna zeventig procent van de beursstudenten zich richt op de privé-markt en dus geen gebruik maakt van het verlaagde tarief dat de K.U.Leuven aanbiedt. De Coördinator Studentenbeleid Mart Buekers acht zo'n onderzoek pas haalbaar eind 2006. LOKO blijft toch aandringen om het sneller te doen, omdat de info onontbeerlijk is bij het opstellen van de krachtlijnen van de residenties voor volgend academiejaar. Anderzijds begrijpen de studenten ook dat het opstarten van het onderzoek heel wat werk met zich meebrengt en er niet altijd evenveel mankracht beschikbaar is op de huisvestingsdienst.

PRIJS DRUKKEN

De lage ratio beursstudenten die de K.U.Leuven bereikt, is vreemd aangezien haar residenties aanvankelijk expliciet gericht waren op doelgroepen zoals mindervermogenende studenten, studenten met een functiebeperking of studenten uit ontwikkelingslanden. Later kwam hier een andere doelstelling bij: via de residenties de prijzen op de kamermarkt drukken.

De residenties van Studentenvoorzieningen (zie kader) huisvesten nu zo'n 250 studenten uit ontwikkelingslanden, 250 studenten binnen omkaderingsprojecten zoals het Romerohuis en ruwweg 2000 mindervermogenende studenten, waarvan 700 eerstejaars.

Binnen de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS), die het beleid voor de huisvestingsdienst uitstippelt, heeft men een consensus bereikt om de residentieprijzen voor de hoogste inkomens te verhogen met zeven euro per jaar tot 210 euro per maand vanaf het academiejaar 2007-2008. Dit is nog altijd twintig euro per maand goedkoper dan de gemiddelde kotprijs op de privémarkt. Voor de andere inkomenscategorieën verandert er niets: de goedkoopste koten gaan van de hand voor 84 euro per maand. De laagste inkomens mogen eerst kiezen en het overblijvende kamersegment wordt verder naar boven opgevuld. LOKO heeft verkregen dat de prijzevolutie op de kamermarkt nauwgezet gevolgd wordt, zodat eventuele prijsverlagingen in de markt ook weerspiegeld worden in het groepspad. De hoogste prijs van de residenties mag niet meer bedragen dan 90 procent van de gemiddelde kotprijs op de privémarkt.

Er is nog geen consensus tussen de universiteit en de studenten over wat er moet gebeuren met de studentenkringen Wina (Wiskunde, Natuurkunde en Informatica) en VTK (Burgerlijk Ingenieur) die ook hun huisvesting hebben in de residenties. Er was sprake om hen 230 euro per maand te laten betalen als zij tot de hoogste inkomensklasse behoren. De studenten ijveren — gezien het sociaal nut van de kringen — om de hoogste prijs ook voor de kringen te houden op 210 euro, maar de universiteit gaf nog niet toe.

Als we de bewoners van de universiteitskoten bekijken, zien we dat er 25 procent beursstudenten wonen, 62 procent

'gemiddelde' inkomens en 13 procent van de studenten die het volle pond betalen. Hoewel de residenties amper één derde van de beursstudenten bereiken, maken ze ergens hun rol wel waar.

MINPUNT VOOR KOTBAAS

Om deze paradox op te lossen, wil de huisvestingsdienst gebruik maken van de meerinkomsten van de verhoging van de huur om nieuwe koten bij te bouwen. Niet alleen om de prijs op de kotenmarkt te drukken, maar ook om studenten uit het buitenland die niet uit ontwikkelingslanden komen —zoals het voormalige Oostblok en Portugal— te kunnen huisvesten. Zij vallen immers buiten de reguliere wetgeving en er mag voor hun huisvesting geen gebruik gemaakt worden van geld van de Vlaamse Regering. Daarom heeft de RvS besloten om dubbele kamers bij te bouwen, omdat dit goedkoper is en omdat het in vele landen nu eenmaal de gewoonte is om per twee op een kamer te hokken. De verdere invulling van dit plan moet worden bekeken op de volgende zitting van de RvS. LOKO pleitte daarnaast ook voor extra koten voor Belgische studenten, omdat er nu 400 personen op de wachtlijst staan. Bovendien vraagt LOKO, op nadrukkelijke aansturen van Ekonomika, om niet alleen de prijs proberen te drukken door meer koten bij te bouwen, maar ook door de markt transparanter te maken, door bijvoorbeeld duidelijke kwaliteitsmerken in te voeren. Volgens de K.U.Leuven heeft het verleden al uitgewezen dat het geven van "goede punten" aan kotbazen linea recta leidt tot hogere prijzen. Negatieve scores zouden een optie kunnen zijn, maar de universiteit wil eerst bijbouwen en daarna pas werken aan meer transparantie.

Verder moet het omkaderingsproject voor studenten met een functiebeperking in het Van Dalecollege volgend jaar waarschijnlijk verhuizen naar een van de verdiepingen van de Herman Servotte Site (nieuwbouw in de Parkstraat). Alle diensten van Studentenvoorzieningen —waaronder ook Studietoelagen en het Psycho-therapeutisch Centrum— worden ondergebracht in het Van Dalecollege, om zo een betere service te bieden aan de student. Momenteel dienen twintig kamers in het Servotte-gebouw om studenten en onderzoekers te huisvesten die voor een erg korte periode in Leuven verblijven, maar niet op hotel kunnen. Door deze specifieke gerichtheid hebben deze kamers een erg lage bezettingsgraad: ongeveer 20 procent. De site was tot voor kort in handen van het Algemeen Beheer, maar zou nu overgaan naar Studentenvoorzieningen, waar de ambitieuze Claude Seyns zich sterk maakt deze povere bezettingsgraad voor de tijdelijke verblijven te kunnen opdrijven.

Residenties van Studentenvoorzieningen

Camillo Torres, Justus Lipsius, meisjescentrum St-Catharina, OLV-peda, Arenbergwoonwijk, Johannes XXIII, Pius X, Home Vesalius, Guido Gezelle, Edith Stein, Sedes Vlamingenstraat, Van Dalecollege, Holleberg, Sedes Parkstraat, Parkstraat 29, Romerohuis, St-Pietersziekenhuis (niet betoelaagd), Amerikaans College (niet betoelaagd)

VERNIEUWDE SPUYE NIET ROLSTOELVRIENDELIJK

Uitgeschakeld in de laatste etappe

Het studentenrestaurant De Spuye heeft zopas zijn deuren officieel heropend voor het grote publiek, zij het dan wel met uitzondering van de rolstoelgebruikers. Zelfstandig binnenrollen in De Spuye en drankjes gaan halen aan de toog zit er voor hen voorlopig niet in. Dan maar hopen op stralend weer of toch ijveren voor aanpassingen?

Margot Bollen

"Reeds vijftien jaar zijn personen met een handicap reguliere gebruikers van de universitaire sportinfrastructuur. De betekenis van sportparticipatie in functie van het herstel en onderhoud van sociale relaties staat buiten kijf. Het animo waarmee studenten en personen met een handicap samen sporten en samen plezier maken, draagt bij tot de vormingsopdracht van de universiteit tegenover de jongeren die hier studeren. De medewerking van talrijke sporters met een handicap binnen de diverse opleidingsonderdelen van de opleidingen 'revalidatiewetenschappen en kinesitherapie' en 'lichamelijke opvoeding en bewegingswetenschappen' zorgt voor een meerwaarde in de opleiding van deze studenten. Het heeft geleid tot een ruime 'zichtbaarheid' van het begrip 'handicap' binnen de universitaire omgeving, en zeker binnen de universitaire sport. Deze doelgroep wordt nu de rechtmatige zelfstandige toegang tot De Spuye quasi ontzegd door architecturale ingrepen." Deze reactie van Peter Van de Vliet, postdoctoraal medewerker van de onderzoeksafdeling 'aangepaste bewegingsactiviteiten' FaBeR en monitor van het Gehandicaptensport Universitair Sportcentrum, verwoordt de frustraties die niet in het minste bij de mindervalide personen zelf leven.

(foto Jelle Goossens)

UITDAGING

Wekelijks komen Diane Van den Bergh, kinesitherapeut en sportverantwoordelijke van het Revalidatiecentrum Pellenberg, en haar revalidanten naar het Sportkot waar zij een brede waaier van aangepaste sportdisciplines kunnen beoefenen. Aan alle sportactiviteiten nemen ook valide sporters deel, wat leidt tot wederzijds respect tussen gehandicapte en niet-gehandicapte deelnemers. "In feite zijn wij voor FeBeR een soort didactisch

materiaal. Wij gaan bijvoorbeeld zwemmen met onze revalidanten waardoor de studenten echt in contact komen met de patiënten, wat op zich zeer leerrijk is." Diane Van den Bergh moet nu met spijt vaststellen dat het in de vernieuwde De Spuye "achteraf niet meer zo goed lukt." "Na een zware fysieke inspanning is het sociale contact en het gezellig iets drinken in De Spuye een mooie afsluiting. Dat willen we dan ook graag behouden. Het doel vanuit onze revalidatie is immers de mensen zo zelfstandig mogelijk te maken."

Het pad dat zich uitstrekt tussen het betreden van De Spuye en het nuttigen van de verfrissing, is echter vakkundig bezaaid met hindernissen. Om de rolstoelgebruiker niet meteen te ontmoedigen, is de helling naar het terras aangelegd op beginnenniveau. Lofuitingen hierover veranderen al snel in gepuf en gesteun wanneer men De Spuye zelf probeert binnen te raken. Men dient niet alleen te beschikken over een zekere graad van gevorderdheid, maar vooral over een niet te brede rolstoel. "Het stuk voor rolstoelgebruikers is te smal, te steil en te kort, met als gevolg dat er van mijn revalidanten bijna niemand is die zelfstandig binnen kan gaan," zegt Van den Bergh. Gelukkig bevat haar team internationale topsporters die gezwind de toog bereiken. Omdat deze op een verhoog geplaatst is, moet men opnieuw een te smalle en te steile helling nemen. Hij of zij die reeds daar is geraakt, laat zich niet meer afschrikken en staat in een mum van tijd oog in oog met de vriendelijke juffrouw achter de bar die de bestelling ontvangt. Maar met de drank in de hand de helling weer afdalen, is

"zelfs voor zeer geoefende sportlieden onmogelijk."

De klachten vallen niet in dovemansoren. Jef Van Eynde, algemeen directeur van Alma heeft "het liefst dat men zegt wat men ervan vindt. Dan kunnen we ernaar kijken en, als het mogelijk is, er ook iets aan doen." Al voor en tijdens de verbouwingen vond overleg plaats tussen FaBeR, het Sportcomité, Alma en de rolstoelgebruikers zelf in verband met de aanpassingen die voorzien werden. Het mindervalide toilet, de perfecte toegang tot het terras en niet minder de gezellige inrichting worden door iedereen ervaren als grote verbeteringen.

"Ik denk dat je zeer goed ziet dat ze hun goede wil hebben getoond. Ze hebben inderdaad hellingen voorzien. Het enige waar ze niet bij hebben nagedacht, wellicht omwille van gemiste praktijkervaring, is dat je niet zomaar een helling kan plaatsen," aldus Van den Bergh. Er is met andere woorden onvoldoende concreet advies, geïnspireerd vanuit de praktijk, ingewonnen. Gelukkig beschikt het Revalidatiecentrum Pellenberg over een team, gespecialiseerd in ergotherapie, dat erg bedreven is in alles wat te maken heeft met rolstoeltoegankelijkheid. Jef Van Eynde borrelt alleszins over van goede wil: "bel me op, kom langs, stuur me een e-mail. Ik ben altijd bereikbaar behalve 's nachts. Dan praten we erover en als we er wat aan kunnen doen, dan doen we er ook wat aan. Uiteindelijk moet de doelstelling immers zijn dat het voor niemand een probleem is." Let dus op wanneer je De Spuye betreedt: de bouwwerken zijn nog niet helemaal voltooid.

WIT-RUSSISCHE STUDENTE TATSIANA KHOMA OPGEPAKT

Waar engagement nog gevaarlijk is (2)

Enkele maanden geleden bracht *Veto* het verhaal van de Wit-Russische studente Tatsiana Khoma. Zij werd geschorst van haar universiteit, omdat ze een bijeenkomst van Europese studenten in Frankrijk bijgewoond had. Maar dat was blijkbaar nog niet het einde van haar verhaal.

Nele Van Doninck

In november werd de Wit-Russische studente economie geschorst aan haar universiteit 'Belarusian State Economic University' (BEUSA). Niet omdat ze de bewuste bijeenkomst bijgewoond had, maar omdat ze niet had aangegeven dat ze daar naartoe zou gaan, luidde de officiële verklaring van haar Wit-Russische rector Vladimir Shimov. Dat die regel toen nog niet in voege was, vermeldde hij er niet bij. Tatsiana kreeg

welgeteld één dag om haar kamer te ontruimen en te vertrekken.

Tatsiana kreeg toen steun van de internationale studentenbewegingen, die verzochten om een vernietiging van de beslissing van rector Shimov. Ook diverse diplomaten en rectoren van Europese universiteiten drongen daarop aan. De European University Association, die de Europese universiteiten vertegenwoordigt, ontnam de BEUSA het lidmaatschap. De studente probeerde ondertussen per correspondentie te studeren, maar op 13 januari werd duidelijk dat de universiteit niet op haar beslissing terugkwam. Tatsiana is nu van plan om naar de rechtbank te trekken, om daar alsnog haar schorsing ongedaan te laten maken.

Na de schorsing van Tatsiana Khoma kwam aan het licht dat zij niet de enige is die voor deze reden geschorst werd. Rector Victor Shimov kondigde aan dat er voor Tatsiana al

vijftig andere studenten geschorst werden dit jaar. De Europese studentenbewegingen reageerden ontzet.

OPGEPAKT

Enkele weken geleden bleek opnieuw dat het regime in Wit-Rusland meer op een dictatuur lijkt dan op een democratie. Bij de hervorming van president Loekasjenko rezen er ernstige vragen over de legitimiteit ervan. Volgens de Europese Unie verliepen de verkiezingen immers niet volgens de internationale normen. Ook de Wit-Russen zelf voelden dat de verkiezingen niet correct waren verlopen en er ontstonden manifestaties op het Oktoberplein in Minsk, de hoofdstad van Wit-Rusland. Ook Tatsiana protesteerde mee. Zij en andere studenten sloten zich aan bij de vreedzame manifestanten, maar werden opgepakt, samen met 106

anderen. Het leverde Tatsiana en collega-student Volha Kuzmich tien dagen cel op, die ze ondertussen hebben uitgezeten.

ESIB, de koepel van nationale studentenverenigingen, heeft al verontwaardigd gereageerd en roept de Europese regeringen op te protesteren tegen deze flagrante overtredingen van de mensenrechten. Ook de Vlaamse Vereniging voor Studenten (VVS) bleef niet bij de pakken zitten en organiseerde onlangs een protestactie aan de Wit-Russische ambassade. Die actie is ook het begin van een briefschrijfcampagne. Met die campagne wil VVS duidelijk maken dat ze het niet eens is met de manier waarop er in Wit-Rusland omgegaan wordt met studenten en studentenvertegenwoordigers. Ook in andere Europese landen worden gelijkaardige projecten op poten gezet.

Meer info op: www.esib.org. Een modelbrief kan gedownload worden op www.vvs.ac

LOKO-model voor financiering hoger onderwijs toegelicht.

De afgelopen maanden hield het plan van onderwijsminister Frank Vandenbroucke voor de nieuwe financiering van het hoger onderwijs het Vlaamse onderwijslandschap stevig in de ban. Een verhaal waarin 'winnaars' tegenover 'verliezers' werden afgeschilderd kwam in de media breed aan bod. Zowel de vakbonden van verschillende instellingen van hoger onderwijs als de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) kwamen op straat in Brussel, Antwerpen en binnenkort ook in Gent. Dat er in Leuven, nog steeds de studentenstad bij uitstek, geen acties plaatsvinden, doet bij sommigen vragen rijzen. Anderen menen dat de Leuvense houding te verklaren is vanuit opportunisme door de te verwachten financiële voordelen voor de K.U.Leuven.

De reden waarom LOKO heeft beslist om niet deel te nemen aan de acties die door VVS worden gecoördineerd, is echter te zoeken in de fundamenteel verschillende benadering van het financieringsdossier. Daar waar VVS volop pleit voor financiering op basis van input in combinatie met een hele resem aan parameters, die enkel maar tot onduidelijkheid kunnen leiden, streeft LOKO naar een eenvoudig model dat gebaseerd is op een evenwicht tussen kwaliteit, input en

output. Een noodzakelijke voorwaarde die LOKO gepaard ziet gaan met de door de minister voorgestelde financiering op basis van outputfactoren, is immers de parameter kwaliteit.

Outputfinanciering in combinatie met een kwaliteitsparameter verhoogt de waarborg op een goede begeleiding van studenten tijdens hun studietraject. Bij financiering louter op basis van het aantal opgenomen studiepunten (inputfinanciering) bestaat immers het risico dat instellingen er een sport van gaan maken studenten aan te trekken die ze na het ontvangen van de financiering aan hun lot gaan overlaten. Eén van de nefaste gevolgen van inputfinanciering is dan ook de 'drop out' van studenten. LOKO is echter net als VVS van mening dat kwaliteit niet kan worden gegarandeerd door middel van de zogenaamde 'external examiner', omdat men bijvoorbeeld voor unieke opleidingen geen equivalenten kan vinden.

Om te vermijden dat output zou leiden tot elitarisering van het hoger onderwijs - één van de belangrijkste argumenten van VVS tegen output - stelt LOKO voor om een inputcorrectie in te voeren. Hiermee staat LOKO voor een eenvoudig en transparant model dat aandacht heeft voor de verdere democratisering van het onderwijs. Het is gebaseerd op drie parameters: output, input en kwaliteit.

Een ander punt waarop het LOKO-standpunt afwijkt van dat van VVS en van het plan van de minister, is het standpunt over de financiering van de master-na-masters. Het financieren van alle manama's is geen haalbare kaart. LOKO pleit daarom om enkel de 'maatschappelijk relevante' manama's te financieren. LOKO interpreteert dit begrip ruimer dan de

minister. Om die reden stelt LOKO op dit ogenblik een lijst van financierbare manama's op en ook enkele criteria waaraan de maatschappelijk relevante manama's moeten voldoen. Die worden opgesteld aan de hand van de bevindingen van de studenten die vervolgoopleidingen volgen. Op die manier wordt een wildgroei aan manama's tegengegaan. Evenzo wordt meteen het fenomeen van studenten die een vervolgoopleiding aanvragen om nog een jaartje in Leuven te 'blijven plakken' bestreden en kunnen anderszits de vervolgoopleidingen die de jobkansen van de studenten verhogen, blijvend worden gefinancierd.

Een ander punt waarvoor VVS op straat komt is de eis om meer geld voor het onderwijs in Vlaanderen. Natuurlijk zou ook LOKO het fantastisch vinden dat er meer geld op tafel komt voor het onderwijs. Onderwijs ligt immers aan de basis van een goede en gezonde kenniseconomie. Feiten, cijfers en de politieke realiteit kunnen echter niet genegeerd worden. Wie al maar een beetje op de hoogte is van de politieke realiteit, weet dat op straat komen om meer geld voor het onderwijs, gelijk staat aan ijzer met de handen breken.

Betreffende de extra weging gebaseerd op studentenkenmerken waar VVS voorstander van is, is LOKO de mening toegedaan dat zolang er geen degelijke definitie van de mogelijk extra te financieren doelgroepen bestaat, een extra weging van deze laatste niet mogelijk is. Op dit ogenblik zou een structurele financiering door een extra weging nog niets uitmaken, aangezien instellingen met een achterstand op het vlak van begeleiding van bepaalde studentengroepen geen aanmoedigingen krijgen om het dan beter

te doen. Beter zou zijn om eerst een inhaaloperatie te doen. De enige duidelijke maatstaf die op dit ogenblik kan gehanteerd worden is een extra weging voor beursstudenten, zoals voorgesteld in het plan van de minister.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat LOKO omtrent de financiering van het hoger onderwijs een visie heeft die fundamenteel verschilt van de visie van VVS en die duidelijk meer genuanceerd, realistisch en democratisch is. Waarom lijkt het dan dat het LOKO-model een witte raaf is in het hoger onderwijslandschap? Jammer genoeg is het antwoord hierop dat deze premisse berust op een foute perceptie. Bij de stemming over input- of outputfinanciering op de algemene vergadering van VVS, was slechts een nipte meerderheid (dertien tegen elf stemmen) gewonnen voor louter inputfinanciering. Het VVS-standpunt wordt dus duidelijk niet gedragen door alle studentenraden.

De Studentenraad Associatie Leuven (StAL), die meer dan 70.000 studenten vertegenwoordigt en waartoe naast LOKO onder meer de studentenraden van Groep T en KHLeuven behoren, deelt over de hele lijn de visie van LOKO betreffende de financiering van het hoger onderwijs. Op de algemene vergadering van StAL bleek duidelijk dat geen van de studentenraden die in Leuven actief zijn, zich kan scharen achter de door VVS gecoördineerde acties tegen het financieringsplan van minister Vandenbroucke. LOKO wil met zijn voorstel over de financiering van het hoger onderwijs in eerste instantie garanderen dat de belangen van de studenten worden gewaarborgd. Tevens hoopt LOKO met zijn voorstel en door constructief overleg om een brug te slaan tussen twee redelijk radicale voorstellen: dat van de minister en dat van VVS.

Patrick Van den Bosch, extern beleid LOKO

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

Leuvense bussen volgen een ander traject

Sinds begin deze maand volgen zowat alle bussen die door het centrum van Leuven rijden een omleiding door de werkzaamheden aan het Margarethaplein. Enkel de lijnen 2 en 310 volgen hun gewone route. Het is daardoor onmogelijk om op of af te stappen aan de halte aan het Fochplein. Hetzelfde geldt voor de halte Jan Stasstraat in de richting van het station. De bussen volgen nu een omleiding langs onder andere de Rijschoolstraat. Daar is een tijdelijke halte ingericht. De werkzaamheden zullen tot half juni duren.

Kapucijnenvoer open voor verkeer

De Kapucijnenvoer daarentegen is weer open voor het verkeer. De straat was al sinds

november afgesloten ter hoogte van het Sint-Rafaëlziekenhuis omdat één van de gewelven van het riviertje de Voer onder de straat op instorten stond. Een betonnen plaat van 25 centimeter dik en twee rechte muren vervangen het gewelf nu. In de Kapucijnenvoer was er heel wat verkeershinder. Zo moesten alle bussen van en naar Gasthuisberg omrijden.

De Confrater sluit de deuren

In Leuven sluit het studentencafé De Confrater na 22 jaar de deuren. Volgens de uitbater houden jonge studenten steeds minder geld over om op café te gaan. Het budget gaat vooral naar rekeningen voor gsm en computer.

Hij laat aan Het Nieuwsblad weten: "Ik ben tien jaar geleden eerder toevallig aan de

slag gegaan bij De Confrater. Ik heb het nu wel zo'n beetje gezien. De winst is niet meer bevredigend voor de tijd die er in kruipt en ik heb al jaren geen sociaal leven meer. De brouwerijen slaan hun prijzen wel twee keer per jaar op. 1,70 euro per pintje is te duur voor een student. Als ze twee rondjes geven voor hun vrienden, zijn ze een derde van hun zakgeld kwijt. Ik hoorde Steve Stevaert zeggen dat een vat bier al dertig tot veertig procent duurder is dan dezelfde hoeveelheid bier in flesjes. De studenten organiseren dus steeds meer kotfuiven. Om nog te zwijgen van de concurrentie van de fakbars die hun vaten veel goedkoper vastkrijgen. De studenten hoeven ook al niet meer op café te komen om elkaar te ontmoeten. Ze hebben hun gsm en internet, en ook dat kost geld." Door de sluiting van De Confrater moeten vier studentenclubs op zoek naar een ander

clublokaal.

Privacy-probleem aan K.U.Leuven

Bij het contacteren van de Leuvense Alumni werden brieven rondgestuurd met daarin niet alleen de gebruikersnaam, maar ook de paswoorden. Deze paswoorden geven niet alleen toegang tot het alumni-netwerk, maar ook tot persoonlijke informatie die beschermd wordt door de privacy-wetgeving. De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) onderzoekt nu samen met de K.U.Leuven hoe deze fout in de toekomst voorkomen kan worden. Ook bekijkt de privacycommissie hoe ze onduidelijkheden over welke info al dan niet kan worden doorgezonden, uit de wereld kan helpen.

VRG EN MEDICA SLAAN DE HANDEN IN ELKAAR VOOR NGO'S

Weekje zonder Grenzen palmt Leuven in

Bij Medica en VRG staat deze week volledig in het teken van hun *Weekje Zonder Grenzen*, boordevol sensibilisering, geldinzamelingen en lichtvoetiger vermaak. Alles in het kader van Burundi, waar Artsen zonder Grenzen (AzG) en Advocaten zonder Grenzen samen aan het werk zijn ik een project rond seksueel misbruik.

Tom Van Brussegem

Door de jarenlange oorlog is de gezondheidssector van Burundi verwoest en moet het merendeel van de ruim zeven miljoen inwoners het zonder basisgezondheidszorg stellen. De levensverwachting is gedaald tot net boven 40 jaar en aids is in opmars. AzG is in verschillende delen van Burundi aanwezig. Ze behandelt er oorlogsslachtoffers, verzorgt slachtoffers van seksueel geweld, biedt hulp bij ziekte-uitbraken en verstrekt basisgezondheidszorg. Artsen zonder Grenzen België bestaat 25 jaar; Advocaten zonder Grenzen is een veel jongere organisatie. In Burundi werken ze sinds kort samen met AzG om slachtoffers rechtsbijstand te verlenen. *Veto: Hoe groeide het idee om een Weekje Zonder Grenzen in elkaar te boksen?*

Kurt Devroe, preses van Medica: «We waren al langer op zoek naar een project waar we samen met VRG onze schouders onder konden zetten. Tijdens onze zoektocht kwamen we in contact met Advocaten en Artsen zonder Grenzen die werken aan een gezamenlijk project in Burundi.»

GRAANTJE

Veto: Wat hopen jullie precies te bereiken met deze week?

Joke Daelemans, AzG: «We willen in eerste instantie onze projecten wat ruchtbaarheid geven. We zijn niet onmiddellijk op zoek naar studenten om deel te nemen aan onze missies, daar we vooral met

afgestudeerde artsen werken. Maar studenten zijn een prioriteit voor ons. We willen immers graag een graantje zaaien bij de studenten. De interesse wekken voor onze projecten, in de hoop dat ze ooit zullen overwegen om onder onze vlag de wereld in te trekken.»

Kurt: «In het laatste jaar zijn er sowieso steeds een pak studenten die naar het buitenland trekken.»

Stephan Bral, vice-preses van VRG: «Ook rechtenstudenten krijgen heel wat kansen om naar het buitenland te gaan, maar daarbij

willen dat zaadje planten en hopen dat de komende jaren een boom begint te groeien.»

(W)ARME LANDEN

Veto: Is dit een eenmalig initiatief of zijn jullie door het jaar ook bezig met gelijkaardige initiatieven?

Kurt: «We hebben een werkgroep (W)arme Landen, die daarmee bezig is. Maar daar gaat het meestal om kleinschaligere projecten. Bijvoorbeeld iemand die in de vakantie naar

jaar komen voorstellen. Uit de hoop voorstellen kiest deze werkgroep er een uit. Dat kan dan in de loop van het jaar op onze volledige steun rekenen.»

Veto: Welk projecten wil Weekje Zonder Grenzen precies in de schijnwerpers zetten?

Daelemans: «We hebben verschillende projecten lopen in Burundi, in één ervan vangen we slachtoffers van seksueel geweld op. We werken in dit kader samen met de mensen van Advocaten zonder Grenzen. We vangen mensen op die slachtoffer werden van seksueel misbruik en stu-

ren die na onze opvang systematisch door naar Advocaten zonder Grenzen.»

Veto: De aanwezigheid van artsen in een crisissituatie is vanzelfsprekend, die van advocaten minder.

Annick Vanderschelden, Advocaten Zonder Grenzen: «Nee, toch niet. Het is juist heel belangrijk dat ook in zo'n moeilijke omstandigheden we de slachtoffers kunnen opvangen, hun aanmoedigen om gerechtelijke stappen te ondernemen én de procesgang ook effectief op te volgen. Het is ook belangrijk dat we de slachtoffers stimuleren en ondersteunen. Er heerst vanzelfsprekend nog steeds een groot taboe op dat vlak en het is echt nodig dat we de slachtoffers de nodige steun verlenen om er mee naar buiten te komen en naar de autoriteiten te stappen.»

Artsen Zonder Grenzen in Irak

komen ze nauwelijks in contact met echt humanitair werk. Zoals Joke net zei, we

een vreemd land ging en met een goed doel of idee terugkeert, kan dat in het begin van het

“Zonder hulp van buitenaf gaat het land nergens naartoe”

Indra Van Gisbergen vertrok maandag 27 maart naar Burundi als Advocate Zonder Grenzen. Tijdens die hectische dagen die aan haar vertrek vooraf gingen, maakte ze even tijd vrij om ons de werking van haar organisatie uit de doeken te doen.

Tom Van Brussegem

SLACHTPARTIJEN

Veto: Burundi is nu niet het meest mediagenieke land. Schetst u de situatie even?

Indra Van Gisbergen: «Sinds in 1993 de democratisch verkozen president Ndadaye vermoord werd, ging het land gebukt onder vreselijke slachtpartijen. Zoals dat doorgaans het geval is, sloeg de burgerbevolking massaal op de vlucht en trok naar Tanzania en Kongo. Daarbij lieten de meesten hun hele hebben en houden achter. In 2002 is er met internationale hulp een overgangsregering geïnstalleerd. Tot 2005 was er alternerend een Hutu en Tutsi aan de macht, waarna er vorig jaar voor het eerst democratische verkiezingen werden gehouden. Op die manier kwam met Nkurunziza een van de grootste rebellenleiders aan de macht.»

Veto: Straffeloosheid en een vroegere rebellenleider aan de macht. Krijgt u genoeg medewerking van de autoriteiten?

Van Gisbergen: «Dat valt best mee. Die beseffen ook dat ze niet anders kunnen dan meewerken. Het is een land dat getekend is door interne twisten. Maar ondanks de bereidwilligheid, blijven er heel wat thema's die heel gevoelig liggen. Ik denk nu aan de installatie van een Waarheids- en verzoeningscommissie en de Kamer die over de slachtpartijen gaan. Maar het hoeft niet altijd over het verleden te gaan, andere heikele problemen zijn nog heel actueel. Er is nog steeds een rebellenpartij, het FNL, actief in het gebied en de regering schrok niet terug om tot voor kort de leden ervan gevangen te zetten en te folteren. Toen laatst een vernietigend rapport van *The Human Rights Watch* uitkwam, schoot dat ook in het verkeerde keelgat. Het wees erop dat het nog steeds uiterst belangrijk is dat we er op letten dat de overheid niet zomaar de touwtjes in handen neemt en de justitie gaat domineren.»

FOLTERINGEN

Veto: U vertrekt weldra naar ginder, wat gaat u daar precies doen?

Van Gisbergen: «Mijn hoofdbezigheid zal het opvolgen van de plaatselijke projecten zijn. In Burundi loopt er een groot project rond foltering en het is de bedoeling om dat te helpen opstarten. Dat project is gericht op rechtshulp en rechtsbijstand. We gaan er een soort rechtswinkel maken waar de mensen met

vragen op consultatie kunnen. Daarenboven willen we de mensen sensibiliseren rond de problematiek, zodat ze in geval van foltering weten dat ze wel degelijk klacht kunnen indienen. Misschien ook wat losmaken bij de overheid opdat er een mentaliteitswijziging zou komen en men anders gaat aankijken tegen folterpraktijken.»

«Het is nu een heel interessante periode voor ons om daar te opereren, omdat het een postconflict tijdperk is en op dit moment de opbouw van het land en het rechtssysteem van cruciaal belang zijn. Het is een grote uitdaging om na een periode van complete straffeloosheid, de justitie te herconstitueren. Want uiteindelijk is recht een bepalende schakel in een samenleving.»

Veto: Het kan niet evident zijn om als Europese organisatie daar even de wetten te gaan stellen, wordt dat getolereerd?

Van Gisbergen: «Die landen hangen zó hard af van internationale donoren, dat ze niet anders kunnen dan meewerken. Als het een uitzichtloze situatie lijkt, zal de internationale gemeenschap zich terugtrekken. Burundi is al eerder verlaten geweest door het Westen. Er zijn daar in de eerste plaats amper natuurlijke rijkdommen, ten tweede bestaat er slechts een kleine afzetmarkt en dus weinig mogelijkheden om te gaan importeren en ten derde tierde de internationale wapenhandel er welig. Burundi weet dat ze zonder hulp van buitenaf nergens naar toe gaat. Het klinkt cru, maar zo

werkt het in de ontwikkelingssamenwerking nu eenmaal. »

Programma

Dinsdag 18 april Om 20u gaat de week van start met een infoavond over de werking van zowel Artsen Zonder Grenzen als Advocaten Zonder Grenzen en is er een toelichting over hun gezamenlijk project in Burundi. Dit alles gaat door in het Auditorium Zegher Van Hee (College de Valk in de Tiensestraat). Daarna is er receptie aangeboden door Medica en VRG.

Woensdag 19 april BENEFRIET op de Oude Markt van Leuven vanaf 12u tot 16u. Het concept is simpel: frietjes eten voor het goede doel.

Donderdag 20 april “Feesje zonder Grenzen” @Silo in Leuven met nationale en internationale DJ's (Raoul, DJ 4T4, Razor Cut (Starflam) en vele andere). Deuren gaan open vanaf 22u, kaarten in voorverkoop kosten 6 euro (te verkrijgen bij VRG, Medica, Bilbo en JJ Records), aan de deur betaal je 7 euro. Medica- en VRG-leden betalen 5 euro en kunnen kaarten krijgen bij hun kring.

KOTERIJEN (8)

Afgekloofde botjes op sterk water

Zweetdruppeltjes parelen op en tuimelen over ons voorhoofd naar beneden. Gestommel op het einde van de gang doet ons verstijven. Ontdekt? Nee, dat kan niet. We lieten de kamer immers onaangeroerd. Dat leek ons het beste daar de bewoner wel vreemde trekjes vertoont. Vanwaar die obsessie door wapens en donkere machten? Het stelde ons helemaal niet gerust en we maakten ons ook daar zo snel mogelijk uit de voeten.

Tom Van Brussegem

We hadden al snel in de mot dat het hier niet pluis was. Ondanks de gedetailleerde beschrijving liepen we haast onmiddellijk verloren in het doolhof van gangetjes en zaaltjes die schuil gaan achter de muren van Lerkeveld. Een residentie van de oude stempel. Een immens gebouw verscholen achter de bomen, nauwe kloostercellen en een broedergemeenschap die de touwtjes stevig in handen houdt. We maten ons meest devote gezicht aan om ongemerkt de gemeenschap te penetreren. Dat lukte ons wonderwel. We kwamen dan ook geen levende ziel tegen tijdens onze infiltratie. Enkel de groezelige gangen en het geroezemoes, deden ons vermoeden dat dit wel degelijk geen verlaten gebouw was.

WAPEN

We duwden de deur voor ons uit en wierpen voorzichtig een blik naar binnen. De lange, smalle kamer geeft onmiddellijk enkele van haar geheimen prijs. We kunnen niet naast de enorme boog kijken die aan de kastdeur bengelt. Een vervaard uitziend stuk wapen. Het is niet de eerste maal dat we wapens op een studentenkamer aantreffen, maar kunnen ons opnieuw niet van een benauwend gevoel aan de hals ontdoen. Wat hebben die jongens nu allemaal met wapens? Al kunnen

we begrijpen dat je met een broedergemeenschap in de buurt als jonge knaap beter op je hoede bent.

De kamer doet wat chaotisch aan en dat kan de nood aan een opruimbeurt niet verdoezelen. In tegenstelling tot de meeste kamers die we tot hiertoe bezochten, kunnen we hier weinig lijn in vinden en een thema al helemaal niet. Al doen verschillende items wel een diepe voorliefde voor *the dark side of the force* vermoeden. Een bescheiden collectie *fantasy* boeken en een *Magic, the gathering* spel, gaven een duwtje in wat ons de donkere richting leek. Richting? Wat de jongen studeert, was ons niet direct duidelijk. In de verste verte geen boeken te bespeuren. We zitten hier op campus Arenberg, dus een wetenschappelijke richting lag voor de hand.

KAKELLATIJN

Daar hadden we ook bijna voor getekend tot ons oog op een doopcertificaat viel. Het is ondertussen zes jaar geleden dat we tijdens een test de laatste woordjes Latijn van onze buurman overschreven, dus de transcriptie van het document was even zweten. Niet te verwonderen dat we maar een paar woorden van het *kakellatijn* konden ontcijferen. Net genoeg om het aan de kring van de geschiedkundigen te relateren. De puzzelstukjes vielen in elkaar. Een ongezonde fascinatie voor de donkere zijde plooiden we tot een interesse voor het verleden en bij uitbreiding alles wat met oorlog en kastelen te maken heeft.

Een zielenpoot die zijn nachten op de pc met *Dungeons and dragons* doorbrengt? Nee, niet echt. Naast de uitgebreide wapencollectie — we vonden niet alleen een boog, maar ook Japans ogende zwaarden en een katapult — stootten we ook op een tot op de draad versleten baseballhandschoen. Sportieve knaap, en aan de glashandel. Mede te merken, ook één die tegen een stootje kan. Mede, was dat niet het goedje waarmee de oude Belgen zich stiepel zopen na een everzwijnenjacht? Het zou ons verwonderen dat hier straks een student met helm en berenvel om het middel binnenvalt, toch boezemt het ons weinig vertrouwen in.

We horen je al denken dat we ons wel erg rap schrik laten aanjagen. We kunnen je echter verzekeren dat er heel wat nodig is om ons de daver op het lijf te jagen. Wat dacht je van een bokaal met afgekloofde botjes op sterk water? We gaan er maar vanuit dat het dierenresten zijn. We kunnen het er toch over eens zijn dat dat de lugubere karaktertrekken van deze Rambo in de verf zetten. De paramilitaire tenues die achter de deur hangen, liegen er niet om. Tegen de donkere interesses van deze knaap is geen kruid gewassen, de verwoede pogingen van de voltallige broedergemeenschap van Lerkeveld ten spijt. Misschien kan een exorcisme een uitweg bieden, maar we zouden er onze bonen niet te weken op leggen.

meenschap van Lerkeveld ten spijt. Misschien kan een exorcisme een uitweg bieden, maar we zouden er onze bonen niet te weken op leggen.

De waarheid en niets dan de waarheid

De gluurder van dienst werd lichtelijk om de tuin geleid. De eigenaar van de kamer is namelijk met zijn studies gestopt, vandaar de weinige aanwijzingen. Voor zijn opzegging studeerde hij inderdaad Geschiedenis. Dit weerspiegelde zich in zijn liefde voor de middeleeuwen - herinner je de boog. Zijn passie voor fantasy lag voor de hand. De botjes zijn één van zijn gekke experimenten die hij op het internet vindt. Voor de rest is het een brave jongen.

(foto's Jelle Goossens)

PRESESDAGBOEK(8): GEOS

De Verliezer trakteert

ZONDAG

Zondagavond is stevast uitblazen van een weekend in de chiro. De blikken sardiendoods, die de trein richting Leuven op zondagavond meestal is, hoef ik vanavond niet te nemen. De familie was deze week nog maar eens uitgebreid en er viel nog een kraambezoek af te leggen in de buurt van Leuven. Er moest die avond ook nog gegeten worden, en mijn ouders trakteerden op Portugees, een van mijn favorieten. Om half twaalf plof ik neer in de zetel om een filmpje te kijken. maandagochtend lijkt nog veraf.

MAANDAG

De week begint op maandag altijd lesvrij. Toch is het vandaag niet minder druk dan de andere dagen van de week. Een hele hoop papieren en e-mails probeert mijn aandacht te trekken. Er zit niets anders op dan eraan toe te geven. Vandaag is het de beurt aan onze kring om affiches te plakken voor het komende galabal der wetenschappen. Gelukkig beperkt het plakken zich tot Heverlee campus en omstreken en kan ik na een klein uurtje opnieuw

richting kot. Vanavond wordt er een lezing gegeven door een docent van ons departement en de aanwezigheid van mijn jaar wordt verondersteld. Helaas brengt een te warme aula en een gebrek aan slaap mij elders met m'n gedachten. Na de lezing gaat het massaal richting de sporthal van de KHL. Onze volleyballers zijn voor het eerst in de kringgeschiedenis in de tweede ronde van IFB geraakt. De tegenstander vanavond is Groenveld, de winnaars van de andere poule. Na twee sets is de match afgelopen en mag de tegenstander naar de volgende ronde. We besluiten de avond met spelers en supporters in de fakbar.

DINSDAG

Het galabal komt stilaan dichtbij en een gepaste outfit is nog ver zoek. Na de les pakken Ellen (de vice) en ik dat probleem aan en samen schuimen we een paar winkels af. Het resultaat is maar half wat we verwacht hadden, maar de tijd dringt.

's Avonds de jaarlijkse geobeker gespeeld. Een duel tussen de studenten Geologie en Geografie in een minder bekende

sporttak. Dit jaar zullen we handballen om de titel. Als winnaar van vorig jaar waren we vast besloten de beker nog een jaartje te kunnen bijhouden, maar na veertig spannende minuten ging de overwinning naar Merkator. De verliezer trakteert naar gewoonte, dus ging het nadien richting de fakbar tot laat op de avond.

WOENSDAG

Het is vandaag heel vroeg opstaan, want om acht uur stipt vertrekt de bus aan het geoinstituut. Woensdag is traditioneel excursiedag. Er ligt nog sneeuw op de Baraque Friture en dat lag blijkbaar buiten onze verwachtingen, want het was verdorie koud. Vanavond is er met de presessen van de verschillende wetenschapskringen gepland om onze openingsdans eens in te oefenen. Het wordt een Engelse wals en dat oefenen brengt een ongehoofde hilariteit met zich mee. Van de RC-bar haast ik mij naar de Toewip, waar onze "breng-je-eigen-drink-cantus" al begonnen is. De opkomst is deze keer eerder laag, gelukkig kunnen we rekenen op enthousiaste eerste baccers, waardoor de sfeer er dik in zit.

Ik probeer het niet te laat te maken, want morgenvroeg is er les om 8u waar ik graag toch zou zitten.

DONDERDAG

Door omstandigheden, die wel eens iets met de cantus van vorige avond kunnen te maken hebben, kom ik pas in de late voormiddag uit mijn bed. Les gemist dus. Normaal gezien is er les geprogrammeerd tot 19u30, maar de avond begint vroeger dan voorzien. Het zal kalm worden vanavond, want er is geen kringactiviteit gepland. Ik word uitgenodigd voor een entente en daar zeg ik zeker niet neen tegen. Nadien neem ik me voor om nog wat aan dit dagboek te schrijven, maar het komt er niet van. Ook mijn belofte om langs te gaan op het themafeestje van de geografen valt in het water wanneer ik tijdens een film in slaap val. Eigenlijk is dat niet zo erg, want met een leidingsweekend van de chiro en een galabal voor de boeg, kan ik mijn slaap best gebruiken. En daarbij: ik slaap ongelooflijk graag.

Annelies Vanstraelen

VRG CHALLENGE

Toeschouwers en supporters laten het afweten, deelnemers niet

Op woensdag 29 maart vond op het Ladeuze- en Hooverplein de derde editie van de VRG Challenge plaats, een studentikoos evenement waarin ploegen tegen elkaar strijden in allerlei ludieke disciplines. Deze Challenge ontstond als een alternatief voor de deelname van VRG aan de 24-uren loop. Dit jaar engageerde VRG zich voor beide evenementen.

Donald Murre & Johannes Nissen

Een eerste impressie van het Ladeuzeplein in de vroege namiddag bood weinig hoop. Op een desolate stenen vlakke tussen natgeregenen attributen leverde een eenzame DJ zijn tragisch-heroïsche strijd tegen de weergoden. Van ver leek het niet op een bruisend feest, maar op een slagveld waar nog enkele doorzitters elkaar wanhopig te lijf gingen.

GALGHANGEN

Maar schijn bedriegt, en toen we naderden, brak de zon door en wat we eerst voor wanhopig doorzettingsvermogen hadden aanzien, ging op opwinding en plezier lijken. Mensen met doorweekte kleren probeerden elkaar af te troeven in beachvolley en voetbal op de survivalbaan terwijl de zon het water van hen afdampde. Schijnbaar gedreven door een masochistische zelfvernietigingsdrang, wierp men zich tegen een vreemd tuig, wat bij nader inzien het spel Human Darts bleek te zijn.

Elders bekampten verklede studenten elkaar als groteske kangoeroes met roze en paarse knuppels. Op het Hooverplein was ie-

mand aan het bierfietsen, op zijn verbale capaciteiten afgaand duidelijk niet voor de eerste keer die dag. Wat verderop waren twee groepen onder luid gejuich aan het touwtrekken. En dan vergeten we de Bungeerun, de Wereldbal, de Pendelbaan, het Galghangen, de Twistladder en natuurlijk het Limbospel. Voor wie nog energie over had, was na afloop van de VRG Challenge nog een fuif in het Musicafé. Daar leken al heel wat meer supporters op af te komen

VRG-preses John-John Ackaert betreurde de vrij lage opkomst. "Er schreef zich eenzelfde aantal ploegen in als vorig jaar, maar supporters en toeschouwers lieten het dit jaar wat afweten. Ik wijd dat onder andere aan het feit dat de laatste week voor een paasvakantie traditioneel een zwaardere academische week is, waar werkjes en presentaties logischerwijs voorrang krijgen op dergelijke studenten-evenementen. Maar bij de mensen die er waren, zat de sfeer er wel duidelijk in. "Naast deze redenen kan ook de prijs de lage opkomst verklaren. Ackaert beaamt dat tien euro vrij hoog is en voor de student een grote hap uit het maandbudget betekent. "We kunnen helaas niet anders omdat de attracties zo duur zijn. Zelfs met de tien euro als deelnemersprijs zijn we niet uit de kosten geraakt. Als er een manier zou zijn om het in de toekomst goedkoper te houden, zijn we daar zelf zeker voor te vinden. Mede omwille van het slechte weer was de opbrengst van de drankverkoop zeer miniem. Maar de 24-uren loop is ook geen winstgevend activiteit en dergelijke evenementen moet je op voorhand inschatten en er moet dan gewoon rekening mee gehouden worden in de boekhouding."

Vorig jaar werd geen bier geschonken op de VRG Challenge tot ongenoegen van de

deelnemers. Dit jaar was dat anders en was er studentennat beschikbaar. Toch had de organisatie niet echt last van dronken deelnemers. Het Rode Kruis meldde enkel een paar ongelukkigen met schaafwonden. Ackaert denkt dat het bij mooi weer misschien wel anders was geweest, maar nu focusten de deelnemers zich vooral op hun mogelijke overwinning waardoor ze weinig of geen aandacht hadden voor de pinten en des te meer voor de sport.

MARKTROCK

De VRG Challenge-organisatie kreeg in de loop van de dag meerdere malen het be-

(foto Jelle Goossens)

zoek van de Leuven politie om de volumeknop dicht te draaien. VRG geeft toe dat de muziek inderdaad soms te luid stond. Ackaert: "Ik begrijp dat omwonenden absoluut geen boodschap hebben aan een discobar op het Ladeuzeplein, maar als ik de vergelijking wat opentrek naar een evenement als Marktrock, dan begrijp ik het niet al te goed. Ik weet dat de vergelijking misschien overdreven kan overkomen, maar we doen met alle praesidia veel moeite om een goede communicatie te onderhouden met de stad Leuven omtrent de organisatie van dergelijke activiteiten. Het ging die dag om de sport en in mindere mate om muziek, hoewel dat laatste natuurlijk wel zorgt voor een grotere gezelligheidsfactor."

Opvallend was de relatief hoge opkomst van sympathisanten en deelnemers uit andere faculteiten. De commissie Challenge heeft haar best gedaan om zoveel mogelijk e-fora te berichten, mails te sturen naar onze collega-presidia en een radiospot op poten te zetten. Er werd ook aan andere presidia gevraagd hierover hun kringleden te informeren, wat ze ook gedaan hebben en wat bij de organisatie erg geapprecieerd werd.

VRG combineert dit jaar de 24-uren loop met de eigen VRG-Challenge. Preses Ackaert ziet niet echt problemen in deze combinatie. "De volgende VRG-ploeg zal moeten uitmaken of deze activiteiten een vervolg krijgen of niet. Persoonlijk zie ik niet in waarom de organisatie van beiden niet kan. Dit jaar vielen de evenementen elk in een ander semester, dus was een combinatie zeker haalbaar."

VETO'S VISITATIECOMMISSIE: THEORIE VAN DE LICHAAMELIJKE OPVOEDING

Alleen het kampvuur ontbrak nog

Een college op het sportkot visiteren, leek ons altijd link. De afgang zou niet alleen onvermijdelijk zijn tijdens een polsstokspringen, we zouden ook meteen ontmaskerd worden als infiltrant, tussen al die afgetrainde atletenlijven. Tot we bedachten dat ook aan het sportkot theorievakken gegeven worden, natuurlijk.

Gijs Van Gassen

Een kotgenote heeft ons deze les aangeraden omwille van de docent, professor Lieven Vergauwen. Die zal toch sterk uit de hoek moeten komen om goed te maken dat hij ons om half negen liet opstaan en door de bedrieglijke lentekoude naar Heverlee liet fietsen. Visitatiecommissaris zijn, het is beslist niets voor watjes.

Voor het lokaal troepen de studenten die het vak volgen samen. Het zijn er angstaanjagend weinig. We vallen onvermijdelijk op in zo'n kleine groep. "Vergauwen vraagt veel medewerking," stelt iemand ons niet gerust. "Dan moet je door de microfoon antwoorden. Maar waarschijnlijk vraagt hij meteen waarom hij je nooit eerder heeft gezien." Daar wordt aan toegevoegd dat vooral een eigen mening voor Vergauwen belangrijk is. Een beetje zenuwachtig schuifelen we in het groepje meisjes mee naar binnen. De aula is veel te groot voor de pakweg vijftig studenten, die allemaal in het midden samenklitten.

TURQUOISE

Vergauwen heet ons hartelijk welkom in zijn les en vliegt er meteen in. Na nog snel even een blikje drank te hebben gefisfueerd van een onvoorzichtige student, herhaalt hij kort de vorige les. Kort, dat wil zeggen, het duurt maar ongeveer twintig minuten. De herhaling gaat gepaard met slides waar minder ervaren studenten zeeziek van zouden durven worden. Turquoise diagrammen gaan hand in hand met dansende Laurel & Hardy's. De hele verdere les blijft geïllustreerd wor-

den met vrolijke slides, die de les niet noodzakelijk verhelderen maar in ieder geval opleuken.

Het mag echter geen twijfel lijden dat de les het meest wordt opgeleukt door professor Vergauwen zelf. De energie waarmee hij kwiek heen en weer springt tussen de banken is aandoenlijk en werkt, vreemd genoeg, stimulerend. Maar goed ook, want het is niet omdat dit een theorieles is, dat de studenten rustig mogen verder slapen. Bij elke denkbare vraag verdeelt de prof zijn studenten in groepjes, zodat ze eventjes over het antwoord kunnen filosoferen. Nauwelijks vijf minuten later springt hij dan weer tussen de banken en duwt de groepjes een microfoon onder de neus.

Verbazingwekkend genoeg antwoordt de ondervraagde spontaan, enthousiast en ook alsof hij wèrkelijk heeft nagedacht over de voorgelegde vraag. Goed, niet zo enthousiast als de prof zelf, maar we moeten ook het onmogelijke niet gaan verlangen. Het is geen toevalstreffer. Alle studenten werken goed gezind mee in deze les. Onuitgegeven in ALO-kringen, naar het schijnt.

"Hoe laat je leerlingen kritiek op mekaar geven tijdens de lessen L.O.?" luidt één van de vragen. De meeste studenten zijn het er over eens dat je beste eerst de goede punten kan aanhalen, om dan de negatieve te bespreken. Vergauwen schudt het hoofd. "Dat is de 'ja-maarmethode'. Ik noem die de 'jammer-methode', omdat het jammer is om iemand zo te bekritisieren." Er wordt naarstig naar andere methoden gezocht. Een moedige student doet een poging, maar Vergauwen moet weer nee schudden: "Hebben we de 'ja-maar' gehoord?" Een retorische vraag, denken wij, maar de hele aula knikt en mompelt overtuigd "ja". Medewerking in de les wordt hier tot nieuwe hoogtes gebracht.

VAKCONCEPTSONG

Na een klein anderhalf uur begint de les naar zijn einde te lopen. Met enkele fleurige slides vat de prof nog gauw even samen wat we nu precies geleerd hebben vandaag. De aula roezemoest druk en de gezichten zien er hoopvol uit. Links en

rechts valt het woord 'gitaar'. Dan neemt Vergauwen opnieuw het woord en wordt het muisstil. "Zo. Dat was het. En omdat we daarmee dit hoofdstuk hebben afgerond, dacht ik dat het misschien gepast was om onze vakconceptsong nog eens te zingen!" Iedereen glundert, sommigen kunnen kleine kreetjes van geluk niet onderdrukken. "De vakconceptsong!"

Vergauwen grijpt even achter de lessenaar en tovert fluks een gitaar tevoorschijn. De projector toont even geen raar gekleurde schema's meer, maar de enige echte tekst van de vakconceptsong: een door Vergauwen zelf gecomponeerd lied waarin het vakconcept van L.O. op rijm wordt beschreven. De gitaar wordt nog even gestemd, de keel wordt nog even geschraapt. "Kennen jullie hem nog? Daar gaan we!" En jawel, samen met de prof zingt de hele aula het lied mee.

Waar kan je zwemmen in een bad
Waar kan je lopen op een balk
Kan je sjotten op een doel
Waar zijn de lessen altijd cool
Waar je van alle dingen leert
En je je reuze amuseert
Dat is in de les LO
De les LO die vind ik zo

Er volgden nog vijf coupletten. Niet allemaal even tonvast, niet allemaal even luid, maar toch, een indrukwekkende prestatie. Na een klein applausje verlaat iedereen opgewekt de aula. Wij ook, met het vreemde gevoel dat we een workshop voor scoutsleiding hebben bijgewoond in plaats van een college aan een universiteit.

Steekkaart

Prof: Lieven Vergauwen
Wie: ALO'ers lichamelijke opvoeding
Waar: L0314a
Wanneer: Vrijdag van 09u00 tot 10u30

Gentse studentenverkiezingen: een bitsige strijd

De UGent hield voor de paasvakantie verkiezingen voor studentenvertegenwoordigers. Aan de UGent worden studentenvertegenwoordigers rechtstreeks verkozen en niet via een getrappt systeem zoals aan de K.U.Leuven. Dit zorgt niet alleen voor meer spektakelwaarde: de verkiezingen zou erdoor ook democratischer zijn.

Het zijn echter vooral de Gentse studentenvertegenwoordigers die sterk overtuigd zijn van het democratische gehalte van hun verkiezingen. In Leuven worden de Gentse verkiezingen immers door velen gezien als een inhoudsloze klucht. Aan de K.U.Leuven moeten kandidaat-studentenvertegenwoordigers een motivatiebrief voorleggen aan de Algemene Vergadering van de presessen van de studentenkringen, die vervolgens de kandidaten kritisch ondervraagt. De Gentse studentenverkiezingen doen daarentegen eerder denken aan gemeenteraadsverkiezingen.

HAKENKRUIZEN

“Dit jaar zijn er zelfs kandidaten met affiches in vierkleurendruk,” licht Stijn Baert toe. Hij haalde het meeste stemmen voor de Raad van Bestuur en zetelt binnenkort als enige student in het bestuurscollege van de

universiteit. De Gentse studenten verkiezen hun vertegenwoordigers in de Raad van Bestuur en de Sociale Raad voor twee jaar. Daarnaast zijn er opvolgers om eventuele ongevalletjes op te vangen. In Leuven lanceerde voormalig rector André Oosterlick ook het idee om de studentenvertegenwoordigers in de Academische Raad voor twee jaar te laten verkiezen, maar voorlopig zetelt een Leuvens verkozen maar voor één jaar.

Elke Gentse student kan trouwens bij de universiteit de terugbetaling van zijn verkiezingsaffiches vorderen: het plafond ligt ongeveer op 175 euro. Toch blijkt dat die affiches niet altijd hun geld waard zijn. Zo werden de affiches van een kandidaat beklad met hakenkruizen. Verdachte nummer één was zijn rechtsreeks rivaal, wiens affiches op hun beurt van de muur getrokken werden.

RAKKERS

Ondanks de bitsigheid dit jaar, was de opkomst voor Gentse verkiezingen bedroevend laag: amper twintig procent van de studenten kwam stemmen. Op zich is twintig procent een bijzonder goede opkomst als men de scores van vorig jaar over alle Vlaamse instellingen bekijkt, maar de woorden van teleurstelling komen van de Gentse studenten zelf. De gekozenen zelf hadden gehoopt op minstens dertig procent opkomst. Zelfs het

immer cynische studentenblad *Schamper* was ontgoocheld: “dat wij ons eventjes lieten meeslepen in het enthousiasme van het moment is geen schande. Dat we dat enthousiasme van onszelf verkeerd interpreterden als een goed voorkeken evenmin. Toch roept de veel te lage opkomst ook nu weer vragen op over de legitimiteit van de studentenvertegenwoordigers-elect.”

De lage opkomst kan te wijten zijn aan een gebrek aan echte verkiezingsinhoud. Stijn Baert geeft toe dat er geen hete hangijzers op te merken waren. Het enige debat werd dan nog georganiseerd door het Liberaal Studentenverbond en niet door de Gentse Studentenraad en bevatte amper discussie. Sommige kandidaten besloten dan maar hun strijd te voeren door het weggeven van iPods en gratis drank.

RAKKERS

Bijkomend probleem van de Gentse methode is dat, door het rechtsreeks verkiezen van de kandidaten, er vier kandidaten in de Raad van Bestuur worden gekatapulteerd zonder dat ze verplicht worden om samen één standpunt in te nemen. In Leuven dienen de verkozenen in de Raad van Bestuur en de Academische Raad op één lijn te zitten, die bepaald wordt door de Algemene Vergadering van

studentenkringen.

Het gebrek aan gemeenschappelijke standpunten zorgde de afgelopen twee jaar voor ernstige wrijvingen tussen de Gentse studentenvertegenwoordigers, maar dat zou dit jaar opgelost worden, aldus de vier verkozenen.

“Niet ijveren voor meer studentenrechten”

Hoe, vertelde niemand erbij. Nochtans zijn drie van de vier verkozenen dezelfde als de vorige twee jaren en is het water tussen de linkse en rechtse rakkers nog even diep als vroeger. Zo vind Stijn Baert dat zijn collega Olivier Pintelon “op sommige punten gelijk heeft, maar niet altijd op de barricades moet staan voor meer studentenrechten. In een bestuur moet men ook loyaal zijn aan de instelling.” Pintelon merkte op zijn beurt schamper op dat Baert en hij goed overeen komen, maar “als je hem 10 euro geeft zou hij het uitgeven aan reclame voor de UGent, ik zou het stoppen in sociale voorzieningen.”

Gent democratischer

Zinnvolle participatie is dé uitdaging voor elke studentenvertegenwoordiging. Zowel de UGent als de K.U.Leuven heeft een georganiseerde studentenbeweging. Beide verschillen structureel, maar zowel de Gentse Studentenraad (GSR) als de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) beweren de stem van de student te zijn.

De structuur van de UGent en de K.U.Leuven is verschillend en dus is de de studentenvertegenwoordiging dat ook. Zo kent de UGent een bestuurlijke opdeling, met aan het hoofd de rector en zijn vice-rector. Er is enerzijds het opgesplitste centrale niveau in drie beleidsorganen: de Raad van Bestuur (RvB), het Bestuurs- en Directiecollege. Het bestuurscollege voert de genomen beslissingen van de RvB uit en het directiecollege staat in voor het dagelijkse beheer van de universiteit. Studenten bezitten maar vier stemmen van de 34 in de RvB. Dertien adviesorganen staan het beleid bij. Alleen de Sociale Raad (SoRa) is toegankelijk voor vier studenten. Deze buigt zich over de sociale voorzieningen. Anderzijds is er het facultaire bestuur dat zich per faculteit organiseert met een faculteitsraad waar studenten aanwezig zijn. De Gentse studenten hebben geen brede, maar een geconcentreerde invloed.

INSPRAAK

De structuur van de Universiteit Leuven is complexer. De rector wordt niet door één maar door drie vice-rectoren en drie coördinatoren bijgestaan. De eersten zijn elk verantwoordelijk voor een groep: humane, biomedische of exacte wetenschappen. De laatsten zijn dat voor het onderwijs-, onderzoeks- en studentenbeleid aan de universiteit. Het hebben van een groepsniveau, bestaande uit een groepsraad - en bestuur, tussen het centrale bestuur en het faculteitsniveau, is dan ook het grote bestuurlijke verschil met Gent. De functies van het centrale bestuur - de RvB, de Academische Raad (AR) en het Gemeenschappelijke bureau (GeBu) - lopen *mutatis mutandis* gelijk met het centrale bestuur van Gent. Maar LOKO heeft twee stemmen in de RvB, één in het GeBu en vier in de AR. Belangrijk is ook de participatie in de groepsraden en in de Onderwijsraad, het adviesorgaan over het onderwijs, en in de Raad van Studentenvoorzieningen (RvS), het hoogste beslissingsorgaan voor de sociale sector aan de

K.U.Leuven. Het zijn de afzonderlijke presidia die inspraak hebben in de faculteitsraad en de POC. De Leuvense student heeft een brede vertegenwoordiging, maar is formeel niet altijd even sterk.

AANSPREEKPUNT

Ook de studentenbeweging op zich is verschillend. De Leuvense kringen vormen samen LOKO. Hieruit worden, na goedkeuring van de kringen op de Algemene Vergadering (AV), officiële vertegenwoordigers benoemd. Elk mandaat duurt een jaar en is verplicht terug te koppelen naar de AV. Misbruik is, in theorie, onmogelijk. Presidia vervullen door deze manier van werken een dubbele functie. Enerzijds staan zij in voor studentgerichte activiteiten. Anderzijds kiezen zij, in naam van de student, hun vertegenwoordigers, van de faculteitsraad en de POC tot het hoogste bestuursorgaan. Deze getrapte en coherente structuur biedt daarom meer garantie tot betrokkenheid en vertrouwen tussen de student en LOKO.

Voor Gent geldt het omgekeerde. Al de studentenvertegenwoordigers, van de afgevaardigden in de RvB en SoRa tot de faculteitsraad, 95 in totaal, zijn rechtsreeks verkozenen en hun mandaat duurt bovendien twee jaar. Elke Gentse student heeft stemrecht en kan rechtstreeks zijn favoriet aanstippen. Deze structuur is, in vergelijking met Leuven, democratischer, maar daarom niet succesvoller. Van de 22574 stemgerechtigden hebben er dit jaar 5068 hun stem uitgebracht; een opkomst van 22,5% (ter vergelijking: Leuven, met zijn 30455 studenten, klopte vorige jaar 27,5%).

FEEDBACK

De GSR is, sinds 2004, dan het orgaan waar enkel de verkozen studenten tweewekelijks samenkomen. Deze telt zestien studenten: elf studenten van de faculteitsraden, één student uit de SoRa en de vier studenten van de RvB. Het ziet zichzelf als een overlegplatform dat advies uitbrengt naar de verkozen studenten en naar het volledige universiteitsbestuur. Het is ook het aanspreekpunt naar de buitenwereld toe. Presidia in Gent richten zich integraal op studentikoze zaken en zijn niet geïnteresseerd in vertegenwoordiging. Een actieve feedback is daardoor onmogelijk, waardoor het gevaar bestaat dat de GSR een gesloten groep wordt en vervreemd van zijn kiezer.

Boven Gent rijst, eenzaam en grijs...

Democratie en autonomie versus paapse rangorde

Gent en Leuven mogen dan al als dag en nacht verschillen, de structuur van hun universiteiten doen dat minstens evenzeer. Net als in Leuven zwaait in Gent een rector de plak, maar eens we onder dat niveau duiken, zijn de verschillen opmerkelijk. Waar er in Leuven sprake is van een heuse piramidestructuur met aan het hoofd de rector, heeft de UGent het over haar befaamde matrixstructuur.

UGent, de voormalige rijksuniversiteit, waar lange tijd professoren als ambtenaren benoemd werden versus de K.U.Leuven, een katholieke universiteit waar de hiërarchie opmerkelijke gelijkenissen vertoont met een paapse rangorde. De verschillen zijn vanzelfsprekend historisch gegroeid. Het lijkt misschien een vergezochte vergelijking, maar ze heeft wel degelijk verregaande gevolgen voor hoe het bestuur de dag van vandaag verloopt. Even een overzicht.

FILTEREN

In Leuven kiest de rector een uitgebreide bestuursploeg die hem tijdens zijn ambtsperiode zal bijstaan met raad en daad. Dit orgaan heet het Gemeenschappelijk Bureau, waarin drie vice-rectoren, drie coördinatoren

(onderwijsbeleid, studentenbeleid en onderzoeksbeleid), één Algemeen Beheerder en één student zetelen. De drie vice-rectoren besturen drie groepen: de Humane, de Biomedische en de Exacte wetenschappen, dit is het tweede belangrijkste niveau. Onder elke van die groepen gaan dan hun faculteiten schuil, die op hun beurt vakgroepen overkoepelen.

En reeds daar tekenen we al heel wat verschillen met de Gentse universiteit op. Waar in Leuven de rector zich bij zijn beleid laat assisteren door een uitgebreide ploeg, treedt de Gentse op als de voorzitter van een erg beperkt bestuurscomité. Dit comité, een soort mini-raad van bestuur, beperkt zich tot de rector, één vice-rector, een logistiek en een academisch beheerder. Vlak daaronder vinden we enerzijds acht directies terug, anderzijds elf faculteiten. De directies gaan over onderwijs, onderzoek en alle andere bestuurszaken.

Het is vanuit Leuvens oogpunt opmerkelijk dat op die manier de faculteiten rechtstreeks onder het bestuur staan, zonder dat — zoals dat in Leuven het geval is — de groepsstructuur tussenkomt. Dit geeft veel meer slagkracht aan de Gentse faculteitsraden dan aan de Leuvense. Het piramidemodel in Leuven geeft minder vrijheid aan de faculteiten, wat een centralistische manier van besturen makkelijker maakt. De Gentse matrix-

structuur duidt op de brede onderbouw waarop de Gentse Raad van Bestuur steunt. De communicatie van de Gentse faculteiten naar de Raad van Bestuur is dus directer en ruwer dan in Leuven. Want hier wordt men in vele dossiers gedwongen om al op groepsniveau een consensus te bereiken.

MANU MILITARI

Bovendien is er ook sprake van een opmerkelijk verschil in bedrijfscultuur. In Gent hamert men op de autonomie van de faculteiten en het democratische karakter van de brede basis onder de Raad van Bestuur. Het subsidiariteitsbeginsel geldt er dan ook sterker dan in Leuven: een dossier moet haar finaliteit kennen op het laagst mogelijke niveau dat het dossier toelaat. Dat zou tot gevolg moeten hebben dat beslissingen per definitie op een zo groot mogelijke achterban kunnen rekenen. Semesterexamens zijn er bijvoorbeeld net als deliberatiecriteria — anders dan in Leuven — nooit universiteitbreed ingevoerd: elke faculteit beslist zelf wat zij opportuun acht in deze dossiers.

Dit wil niet zeggen dat dit in Leuven nooit het geval is: zeker tijdens de laatste jaren van André Oosterlinck hoedde het bestuur zich de indruk te geven al te centralistisch op te treden. Wel laat een piramidestructuur toe om *manu militari* maatregelen van bovenaf op

te leggen. Leuven heeft bovendien een traditie van heel hiërarchische besluitvorming: de rector heeft de macht om van bovenuit autoritair de wetten te stellen. Wat onder voormalig rector Oosterlinck, waarvan men wel eens zegt dat hij als een verlichte despoot regeerde, wel vaker gebeurde. Er werd dan aan de basis gemord en soms gebeurde het dat de proffen zich ongehoorzaam opstelden (zoals in het dossier van de docentenevaluatie), maar doorgaans haalde het katholieke plichtbesef het van de onvrede en was rector wil wet.

LIJN

Beide structuren brengen de voor de hand liggende voor- en nadeel en met zich mee. Een piramidestructuur biedt meer slagkracht aan de rector. Ze maakt het mogelijk om heel snel en krachtadig op te treden maar neemt niet weg dat de besluitvorming té autoritair kan verlopen. De in matrixvorm opgevatte hiërarchie heeft eigenschappen die een meer democratische besluitvorming in de hand werken, maar maakt het ook moeilijker om de hele instelling op één lijn te krijgen. Een beslissing zal zich een weg naar boven moeten zoeken en zo heel wat rompslomp met zich meebrengen.

Sociale voorzieningen in Gent

Een Leuvense student kan gebruik maken van sociale voorzieningen zoals de Acco of KotNet. Voor een warme maaltijd of een snelle snack kun je terecht in de Alma en een fiets is tegen een democratische prijs te huur bij Velo. Maar hoe zit dat voor de Gentse student? Een korte vergelijking van de belangrijkste sociale voorzieningen.

Een buspas of tramkaart is niet inbegrepen bij de inschrijvingen in het Gentse hoger onderwijs. Daarom is een fiets onmisbaar om je een weg door de Arteveldestad te banen. Het fietsenverhuursysteem in Gent gaat uit van de vzw studentENmobiliteit die knalgele fietsen aanbiedt aan een tarief dat vergelijkbaar is met dat van het Leuvense Velo. Zowel studentENmobiliteit als Velo werken samen met de universiteit en de hogescholen, de stad, kringloop- en tewerkstellingsscentra. Velo werkt daarnaast nog samen met het ACW en IMEC. Terwijl het Velogebouw tevens de fietsenherstelplaats in Leuven is, kunnen Gentse studenten terecht bij herstelplaatsen in alle partnerinstellingen van de Associatie Universiteit Gent. Bij voorlegging van de studentenkaart staat herstel materiaal ter beschikking. Bij Velo moet twee euro betaald worden voor deze diensten.

KOTNET

Toegang tot het internet is voor Gentse studenten pas sinds vorig jaar een logische voorziening. De UGent biedt geen vergelijkbare service aan als KotNet in Leuven die studenten en personeel toegang geeft tot KULeuvenNet en het wereldwijde web. Wel wordt het RUGnet aangeboden, een intercampus computernetwerk van de UGent bestemd voor academisch onderzoek en onderwijs en voor activiteiten die dit ondersteunen. Een account is vereist en het kan niet gebruikt worden voor commerciële of recreatieve doeleinden. Er zijn pc-classes waar studenten onbeperkt op het internet kunnen, maar op kot is men aangewezen op Telenet, Versatel of Belgacom.

RESTO'S

Voor een dagschotel of snack kan een student in Gent terecht bij de verschillende studentenrestaurants waarvan *De Brug* en *De Overpoort* de belangrijkste zijn. De prijs ligt in de Leuvense Alma meestal een tiental eurocent hoger. Een lasagne kost 4,05 euro in de Alma, tegenover 3,70 euro in de Gentse resto's, maar de soepjes zijn dan weer goedkoper in Leuven. Volgens

de wet van 1960 op het hoger onderwijs worden huisvesting en restauratie gesubsidieerd en blijven dus binnen de universitaire organisatie. In Leuven wordt de toelage voor sociale studentenvoorzieningen van het Ministerie van Onderwijs aan de K.U.Leuven gegeven waarna het geld onder andere bij Alma terecht komt. Ook in Gent zijn de zeven restaurants en negen cafetaria's gesubsidieerd.

PIONIER

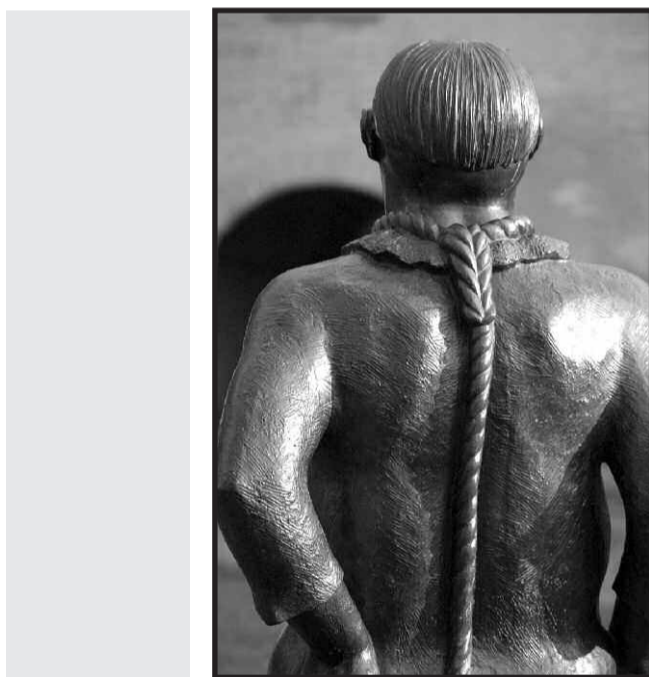
Een Acco-alternatief is voorlopig in Gent niet te vinden. De boek- en kantoorhandel, drukkerij en uitgeverij Acco is ontstaan uit de bovenvernoemde wet uit 1960 die geen subsidiëring vastlegde voor boeken en studentent materiaal. Om een nieuwe financieringsformule te vinden werd deze Coöperatieve Vennootschap opgericht. Niets van dit alles in Gent. Studenten verlaten zich op de cursusdienst en boekhandels. In het bijzonder wordt de wetenschappelijke boekhandel J. Story-Scientia aangeraden, die uitpakt met zijn bevoorrechte positie door directe en wereldwijde relaties met wetenschappelijke uitgeverijen. De prijs is naar eigen zeggen competitief met andere boekhandels omdat *de Story* dicht bij de bron zit.

KAR

De sociale voorzieningen in Gent en Leuven hebben elk een ander traject afgelegd waarbij Leuven de pionier was. Gent heeft een inhaalmanoeuvre uitgevoerd waardoor de verschillen tussen beide studentensteden sterk gereduceerd zijn. Toch is vast te stellen dat het ook Leuven is die bij recentere ontwikkelingen, zoals de opkomst van het internet, het eerst op de kar springt en Gent tot achtervolgen dwingt.

Colofon:
Bram Delen, Maarten Goethals,
Marieke Poissonier & Tom Van Brousegem

Fotografie:
Katleen Gabriëls

PROFESSIONELE BACHELOR OPLEIDINGEN

- Bedrijfsmanagement • Biomedische laboratoriumtechnologie • Chemie
- Office management • Onderwijs, Kleuteronderwijs • Onderwijs, Lager onderwijs
- Onderwijs, Secundair onderwijs • Sociaal werk • Toegepaste informatica
- Verpleegkunde • Voedings- en dieetkunde • Vroedkunde

INFODAG

woensdag 15 maart 2006

van 14 uur tot 16.30 uur

www.khleuven.be

016 39 86 60 - info@khleuven.be

KHLEUVEN Voel de vonk

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN
Associatie Katholieke Universiteit Leuven

(advertentie)

AFRIKA FILMFESTIVAL

www.afrikafilmfestival.be

LEUVEN 2006

21 april - 6 mei

KINEPOLIS • CINEMA ZED • ACW

info:guido.huysmans@skynet.be

(advertentie)

Filmfirmament

The Merchant of Venice

Dat onsterfelijkheid bestaat, bewijst William Shakespeare met zijn toneelstukken die film- en theatermakers blijven inspireren. Klassiekers als *Romeo and Juliet* of *Hamlet* passeerden al vaker de revue en de stukken verschenen in allerlei bewerkingen. *The Merchant of Venice* is de eerste bewerking van dit stuk voor het witte doek. Dit is grotendeels te wijten aan zijn hedendaagse controversiële thema's zoals antisemitisme en lichte homoseksualiteit. Regisseur Michael Radford koos voor een klassieke interpretatie die, gesteund door de verbluffende acteursprestaties, best gezien mag worden.

Marieke Poissonnier

Shakespeare brengen betekent wegwijs raken in een wirwar aan verhaallijnen, intriges en vermommingen. In het zestiende-eeuwse Venetië is de romantische edelman Bassanio verliefd op de mooie en welvarende Portia. Om haar hand te

krijgen moet hij zich rijker voordoen en gaat daarom te rade bij zijn vriend Antonio. Omdat die niet meteen geld kan lenen, kloppen ze aan bij de joodse vrek Shylock, die bereid is het geld te lenen. Bij wijze van wansmakelijke grap wil hij een pond van Antonio's vlees als de som binnen de drie maanden niet is terugbetaald. En dit zou geen Shakespeare zijn als Antonio geen geldproblemen zou krijgen.

SPANNING

Oorspronkelijk werd dit stuk tot de Shakespeareaanse komedies gerekend. Regisseur Radford koos er toch voor om het geheel een dramatische sfeer te geven. Daardoor staan de komische momenten vaak verloren tussen de zware taferelen en serieuze grimassen.

Aan de oorspronkelijke tekst is niet erg veel gesleuteld. Uit de rechtszaak op het einde wordt bijvoorbeeld niets weggelaten, waardoor het nogal langdradig kan overkomen, maar voor wie van Shakespeareaanse spanning houdt, is dit stuk verrukkelijk. Ook de monoloog van Al Pacino "If you prick us, do we not bleed?" is om duimen en vingers van bij af te likken.

De tekst is één ding; die verstaanbaar overbrengen is weer iets anders. Gelukkig kan Radford hiervoor rekenen op een sterke cast die vertrouwd is met Shakespeare. Pacino zet een buitengewone prestatie neer in de rol van Shylock. Hij sleurt de toeschouwer mee door zijn woede, gierigheid en wrok, maar weet toch sympathie op te wekken. Verder weet Jeremy Irons de complexe rol van Antonio niet altijd even krachtig over te brengen, maar de vrij onbekende Lynn Collins als Portia verrast door haar zinnen eruit te rollen alsof het

Shakespeareaans haar moedertaal is.

Het geheel kreeg nog dat ietsje extra door het zorgvuldige werk van cinematograaf Benoit Delhomme. Meermaals werd de indruk gecreëerd dat de camera het beeld vastlegde waaruit Caravaggio inspiratie voor zijn doeken kon halen. Clair-obscureffect inclusief.

Deze prent moet het niet zozeer van de controversiële thema's van het stuk hebben. Het zijn de acteurs die door de verheven zinnen te verlichten, het verhaal boeiend weten te houden. Afgewerkt met vleesgeworden schilderijen uit die tijd, is dit een waardige verfilming die Shakespeare's fanclub zal weten te bekoren. Maar door de oorspronkelijk komische inslag blijft de film eerder een aangename tijdspassing dan een beklijvend drama.

Steekkaart

Regie: Michael Radford (naar William Shakespeare)
Cast: Al Pacino, Jeremy Irons, Joseph Fiennes, Lynn Collins
Duur: 138'
Release: 03-05-06
Kort: Degelijke verfilming van één van Shakespeare's meest complexe stukken, gesterkt door een indrukwekkende cast en mooie beelden.

studio
L E U V E N

TINY T'SEYEN OVER LEUKE ARCHIEFINSTELLINGEN

Bonte kleuren op de Erfgoeddag

De Erfgoeddag begint de jaarlijkse feestdag van verschillende erfgoedorganisaties te worden. Op zondag 23 april zorgen zij voor een brede waaier van activiteiten, die deze editie aan de kapstok 'kleur' gehangen worden. Dat ook het Leuvense erfgoed kleurrijk kan zijn, weet Tiny T'Seyen van de Erfgoedcel Leuven.

Robin Broos

"Het thema wordt ieder jaar ruim gekozen met de bedoeling dat iedereen er aan kan meedoen, maar ook dat er zo creatief mogelijk mee wordt omgegaan," vertelt T'Seyen. "Veel men-

sen denken bij erfgoed meteen aan gebouwen, maar we willen graag een verschil maken tussen dit evenement en de Open Monumentendag. Op deze manier willen we mensen op een leuke manier in contact brengen met bijvoorbeeld iets als een archiefinstelling." Eén van de archieven die op deze rijkgevlude dag haar deuren openzet, is het Rijksarchief in de Vaartstraat. "Voor de gelegenheid is er een tentoonstelling opgezet over kaarten en plattegronden uit de streek van Leuven. Er zou een topstuk uit Averbode liggen, waar zelfs een moord op aangeduid zou zijn."

In het nabij gelegen Tweebronnen-complex zijn er tal van activiteiten, vooral in het kader van de zeven Leuvense geslachten en hun kleurensymboliek. "In de stad worden ook rondleidingen gegeven rond de neogotiek en de heraldiek. Normaal worden de vlaggen in Leuven later opgehangen, maar we hebben gevraagd om dat voor deze Erfgoeddag vroeger te doen."

Ook in Heverlee en Wijgmaal zijn er activiteiten gepland. In de parkabdij wordt er gewerkt rond kleur in de liturgie. Voor de gelegenheid worden kleurrijke gewaden opgesteld volgens hun betekenissen, maar ook de glasramen verdienen die dag extra aandacht. KADOC - het Documentatie- en Onderzoekscentrum voor Religie, Cultuur en Samenleving en tevens een interfacultair centrum van de K.U. Leuven - zal die dag voor het eerst de deuren openen van haar tweede depot in Heverlee. Naast rondleidingen wordt een selectie uit archieven van kunstenaars en architectenbureaus tentoongesteld. Voor de minder mobiele medemens wordt er een heuse Erfgoedtourbus ingelegd die rijdt tussen de locaties en het Fochplein.

STUDENTENLEVEN

Er is zondag ook een primeur voor Leuven. "Voor studenten die graag kinderen bezig zien, hebben we twaalf kinderen tussen tien en twaalf jaar gevraagd om voor één dag gids te worden. Zij gidsen in het Scoutsmuseum en in de raadselders van het stadhuis. Het is schattig om die bezig te zien en ze gaan dat zeker goed doen."

Tot slot werd er voor deze Erfgoeddag in Leuven een interviewproject op poten gezet. "De bedoeling was om na te gaan in hoeverre kleuren nog identiteitsbepalend zijn." Hiervoor werden een aantal Leuvenaars geïnterviewd, waaronder leden van de studentenverenigingen Lovania en Ons Hage-land. De interviews werden gebundeld in een boekje en is zondag te verkrijgen in het onthaal van het Museum Vander Kelen-Mertens, waar nog steeds de tentoonstelling *Broedertwist* loopt. Ter aansluiting van het interviewproject, stelt de Universiteitsbibliotheek het Museum van het Vlaams Studentenleven open. Enkele studenten zullen die dag rondleidingen geven tussen allerhande souvenirs van het studentenleven uit de twee voorbije eeuwen. "Ik denk dat dit museum niet bekend is bij het grote publiek en het wordt ook niet vaak opengesteld," tipt T'Seyen nog.

Meer info op www.erfgoeddag.be of bij de Erfgoedcel Leuven, Vanderkelenstraat 30.

BOOMPJE (8): PROFESSOR BAELMANS

"Ik kan evenzeer genieten van Harry Potter"

Dat het universitair personeel naast hun academische leven ook een ander leven hebben, kunnen we alleen maar hopen. Wekelijks zoeken we een exemplaar op en bestoken we hem of haar met een simpele vraag: "Kan u een boompje opzetten over uw favoriete boek, film of plaat?" Deze week gingen we langs bij professor Tine Baelmans, hoogleraar aan de Afdeling Toegepaste Mechanica en Energieconversie van het Departement Werktuigkunde.

Robin Broos

Tine Baelmans: «Ik heb niet echt een favoriete ding, omdat mijn interesse altijd heel veelzijdig is geweest. Ik heb voor een boek gekozen dat ik recent gelezen heb en dat me is bevallen, namelijk *Het verdriet van Darwin* van Jan De Laender. Daarin wordt aan de hand van Darwins biografie geschreven over zijn gevoelens als mens, maar ook zijn gedrevenheid als onderzoeker. Als student was hij zeker niet degene die een academische carrière ambieerde. Hij trok zich terug, ging op reis en zocht allerlei dingen uit.»

«Op een bepaald moment verliest Dar-

(foto Jelle Goossens)

win een kind en dat heeft een sterke impact op zijn vrouw en hemzelf. Het geloof, dat in die tijd heel strikt was, had hij reeds over boord moeten gooien omdat dat niet strookte met zijn theorie en dat vond ik heel ontroerend. De spanningen binnen het gezin enerzijds en die gedrevenheid voor onderzoek anderzijds maakt het een bijzondere passage. Het mooie in het boek is de herkenbaarheid van de dingen: als jonge man trekt hij voor enkele jaren weg van huis voor zijn onderzoek, de hardheid van verschillende wetenschappers en hun ongelooft omtrent de theorieën van collega-onderzoekers, het blijven vasthouden aan theorieën en het zoeken naar de waarheid. Toch kan ik evenzeer genieten van Harry Potter, wat ik lees op aanraden van mijn kinderen. Ik lees die boeken in het Engels, zodat ik tegelijk werk aan mijn kennis van de Engelse taal.»

MANDOLA

«Ik ben ook veel bezig met muziek. Wat ik mooi vind, is klassieke muziek, folkmuziek of kleinkunst, allemaal vrij rustig. Ik heb gekozen voor mijn favoriete cd om even bij weg te mijmeren, *Fuego Romántico* van het Brasschaats Mandolineorkest waar ik zelf in

speel. Voor mij is dat een bijzondere cd omdat dit de derde cd is die ik zelf mee heb gerealiseerd en vooral omdat één van mijn kinderen erop meespeelt.»

«De repetities van het orkest zijn een van de wekelijkse rustmomenten die ik inpas. Het orkest bestaat uit veertig personen. Ik speel één van de baspartijen op een mandola en mijn zoon speelt gitaar. Thuis repeteren komt er niet vaak van, al hoop ik dat de dirigent me dat niet kwalijk neemt (lacht).»

«Het eerste stukje op de cd is *Beautiful That Way* uit de film *La Vita è Bella*. Het is mijn favoriete stuk van deze cd, omdat ik dat ook met de kinderen al zelf heb gespeeld in concertjes voor de familie of bij andere gelegenheden. Het is een aangename dimensie in het leven om samen met je gezinsleden muziek te kunnen maken. Ik zal niet zeggen dat dit de allerbeste cd is die er bestaat, maar deze is voor mij heel bijzonder.»

Het verdriet van Darwin van Jan De Laender is uitgegeven bij Acco. ISBN 9033455412. De cd *Fuego Romántico* van het Brasschaats Mandolineorkest is te beluisteren en te bestellen op de website www.brasschaatsmandolineorkest.be

“Fotografie maal 24”

Het wordt fataal voor FATAAL

Iedere donderdagavond van het academiejaar staat FATAAL garant voor fuiven met een hoog discotheekgehalte, in het Musicafé in de Muntstraat. Ondanks de populariteit van het concept en de vaak klinkende namen uit de dj-wereld, besluit de organisatie een punt achter het project te zetten. “Eigenlijk draait FATAAL al een tijdje niet meer op volle toeren. We merken een dalende opkomst sinds nieuwjaar. November en december zijn topmaanden geweest, maar sinds februari is het sterk achteruit gegaan,” zegt de organisator. De activiteiten van FATAAL zullen allicht bij de aanvang van het komende academiejaar weer worden aangevat.

Vorige week maakte ook studentencafé *De Confrater* bekend op te houden met bestaan. Volgens de eigenaar zouden studenten steeds minder geld overhouden om uit te gaan en zijn ze door het semestersysteem het ganse jaar door bezig. Ook FATAAL denkt hier slachtoffer van te zijn.

Kongo centraal op Afrika Filmfestival

Vanaf 21 april kan je weer twee weken lang de beste films uit Afrika, de Arabische wereld en van Afrikaanse cineasten bekijken tijdens het Afrika Filmfestival. Dat Afrika zijn films moeilijk verspreid krijgt via de reguliere distributiekanaalen is geen overdrijving. Het festival poogt al sinds 1996 “een bescheiden maar belangrijke correctie aan te brengen in het filmaanbod,” zegt organisator Guido Huysmans.

Dit jaar wordt er bijzondere aandacht besteed aan films van Kongolese cineasten, onder de titel *De Kongolese Lente*. Bovendien wordt op de openingsavond van het festival een tweede boek voorgesteld over Kongolese cinema. Het eerste exemplaar van *Les Congolais et le cinéma* wordt dan symbolisch overhandigd aan Pauline Lumumba, de weduwe van de vermoorde eerste premier van Kongo en eregaste van het festival. Ook een tiental Kongolese cineasten maken er die avond hun opwachting. De Leuvense voorstellingen vinden plaats in Kinopolis, CinemaZed en het ACW gebouw. Meer info op www.afrikafilmfestival.be

Veto geeft vijftig duotickets weg voor de Senegalese film *Madame Brouette* die op 3 mei om 20u wordt vertoond in Kinopolis Leuven. Mailen kan tot vrijdag naar traktatie@veto.be

Museumsite in wording

Het Museum Vanderkelen-Mertens in de Vanderkelenstraat zal op 30 april de deuren sluiten. Drie jaar lang wordt er verbouwd en bijgebouwd zodat in 2009 een heuse museumsite kan worden geopend. Het ontwerp van architect Stéphane Beel werd gekozen uit verschillende inzendingen, op basis van raadgevingen van Jan Hoet, die meehielp aan het project. Het ontwerp van Beel, maar ook ontwerpen die het niet gehaald hebben, zijn tot 13 mei te bekijken op de tentoonstelling *Van museum tot museumsite* in de voormalige academie in de Vanderkelenstraat 30.

Ludieke grijze muizen

Op donderdag 20 april houden het Universitair Symfonisch Orkest en het Universitair Harmonie Orkest een muzikale optocht door Leuven. Dit alles kadert in een grote PR-stunt van de universitaire ensembles om enerzijds het brede publiek aan te spreken en anderzijds hun grijze imago te doorprikken. Recent werd een thesis geschreven rond het imago van de ensembles. Daaruit bleek dat deze vaak als elitair en saai werden omschreven.

“Het ludieke idee om een gelegenheidsorkest op te richten is ontstaan op café. Het blazerorkest *Lust en Vermaak* vertrekt rond 18u aan de Bierkar en trekt langs de Fakbar Letteren tot de Albatros en terug,” zegt Pieter Lembrechts, coördinator van het project. Ook de strijkers zullen meedoen. Zij verzorgen de randanimatie die zal bestaan uit majorettes, vlaggen en wimpels. Met het oog op de komende audities zou de actie moeten beklemtonen dat er ook in de universitaire ensembles plezier wordt gemaakt.

Griekse lenteliederen

Thiasos is een samenwerkingsverband tussen personeelsleden, studenten en oud-studenten Grieks van de K.U.Leuven. Jaarlijks pogen zij op verschillende manieren aandacht te besteden aan Griekse cultuur, ook uit het moderne Griekenland. Op woensdag 26 april heeft Thiasos de groep Mousiko Polytropo te gast in de Ensemblezaal van STUK. Zij brengen traditionele Griekse muziek. Yannis Kaimakis en een dertigtal studenten Muziek van de Aristoteles Universiteit Thessaloniki gaan overal in het land op zoek naar Griekse liederen, vaak met wortels tot in de oudheid. Zij brengen die op traditionele instrumenten en in een aangepaste choreografie.

Het programma *Ta Earina* gaat over de overgang van winter naar lente, over het ontwaken van nieuwe krachten, maar ook over het vergankelijke van het leven. In het eerste deel komen vooral kinderliederen aan bod, waaronder de mythe over Erigone en Dionysus. In het tweede deel staan afscheidsliederen centraal. De opvoering besluit met een Hymne op het Leven. Meer info op www.thiasos.be

(rb)

Voor de vierde keer vindt in Kunstencentrum STUK het festival Tijdelijk Autonome Zone (TAZ) plaats. Gedurende een hele week kan je genieten van het werk van jong theater talent. De makers kregen volledige vrijheid bij het creëren van hun voorstelling. Eén van die makers is Jan Geers.

Jozefien Van Beek

Jan Geers studeerde theaterregie aan het RITS, maar hij heeft ook iets met cinema. Zijn grote held is Martin Scorsese. Een tijd geleden was van hem reeds *24 lies in a second* te zien, nu kan je ook de preview van *24 dreams in a lie* gaan bekijken. De twee voorstellingen vormen een tweeluik. *Veto*: *24 lies in a second werd omschreven als een “theatrale roadmovie doorheen de filmgeschiedenis”. Hoe kan een theatermonoloog een roadmovie zijn?*

Jan Geers: «Het tekstueel decor van de voorstelling is de filmgeschiedenis. Als ik een tekst schrijf, hou ik ervan om in mijn fantasie van de ene filmwereld in de andere te stappen. Daarom is iedere voorstelling een soort trip waarin je elementen binnenkrijgt uit allerlei films. Bepaalde decors, bepaalde beelden worden beschreven. Ik hou heel erg van film en van roadmovies. Dat onderweg zijn vind ik wel fijn. Dat is waarom het theatrale roadmovie genoemd wordt. En ook omdat ik het goed klinken vind natuurlijk (*glimlacht*).»

Veto: *De voorstelling 24 dreams in a lie is nog in creatie. Je toont nu een preview. Ga je rekening houden met de reacties van het publiek?*

Geers: «Natuurlijk. De voorstelling is een productie van Villanella in samenwerking van het STUK. Vorige week hebben we in Antwerpen een preview gedaan in Studio Villanella. Veel gasten van de Kunstbende hebben de voorstelling gezien. Achteraf hebben we met hen gebabbeld en daar hebben we veel aan. Ik vind dat een interessante manier van werken omdat je een soort openbaar repetitieproces hebt. Je toetst het meteen aan de realiteit van de toeschouwer. Je bouwt samen met de toeschouwer aan een voorstelling.»

ESCAPISME

Veto: *Je vindt het woord ‘autonoom’ in Tijdelijk Autonome Zone zeer belangrijk. Waarom?*

Geers: «Er zijn heel weinig plekken waar je echt autonoom kan werken. Zowel met *24 lies* als met *24 dreams* hebben we de luxe om heel autonoom ons eigen ding te kunnen doen. Het is leuk en verrijkend om te kunnen werken zonder dat er te veel druk is omdat iemand er geld in heeft gestoken. We kregen carte blanche. Ik vind het superbelangrijk dat het STUK met dit festival mensen een platform biedt, een autonome zone waarin je als maker autonoom kan functioneren. Het is geen opdracht, het is iets wat je maakt met heel veel liefde.»

Veto: *Is ontsnappen aan de realiteit voor jou de functie van cinema?*

Geers: «Cinema is sowieso escapisme. In *Massis de Musical*, een heel goede voorstelling van Johan Heldenbergh, is er een moment waarop hij de mensen onderverdeelt. Je hebt onder andere de verzamelaars en de escapisten. De escapisten zijn de mensen die graag naar de cinema gaan, die vluchten. Ik behoor tot die categorie. Het mooiste aan cinema is dat je na het zien van een film nog in de trip van de film zit. Je loopt door de straten en je verkeert nog in de sfeer van de film. Zo loop je dan door de realiteit. Dat is voor mij escapisme, ontsnappen aan de realiteit. Dat wil ik ook in theater brengen. Theater is niet echt escapistisch, het is meer in het hier en het nu, maar ik probeer toch iets te maken met escapistische elementen. Mijn personages vluchten. Ik denk dat wij continu op de vlucht zijn. Dat is voor mij een belangrijk thema. Als mens en als maker ben ik een escapist.»

(foto Jelle Goossens)

PARALLELE MONTAGE

Veto: *Je studeerde theaterregie aan het RITS, waar je les had van mensen met verschillende visies waardoor je gedwongen werd een eigen theatertaal te ontwikkelen. Kan je jouw theatertaal omschrijven?*

Geers: «Het heeft veel te maken met alles wat ik hiervoor heb gezegd, met theater, cinema en beelden die je binnenkrijgt en die je probeert te vertalen. Dat is mijn biotoop, mijn wereld in mijn hoofd. Ik probeer gestalte te geven aan de connectie met cinema. Tijdens mijn studies werd telkens de vraag gesteld: “wat wil je vertellen?”. Die vraag houdt mij nu nog steeds bezig. Ik vertel over de liefde. Ik voel ook de invloed van de hedendaagse theatertraditie van de afgelopen twintig jaar. Je maakt daarin je eigen keuze. Theater is al zo oud dat de traditie natuurlijk weegt op je werk. Je *samplet* om tot je eigen taal te komen.»

Veto: *Je maakt graag voorstellingen die zich voortbewegen aan dezelfde snelheid als cinema. Je houdt van snelheid in theater. Wil dat zeggen dat je niet van cinema met een traag tempo houdt?*

Geers: «Jawel. Ik zag onlangs de laatste film van Haneke (*Caché, red.*). Ik vond dat een geweldige film, maar het blijft wel trage Franse cinema. Ik heb meer voeling met dingen die ontzettend snel vooruit gaan. Dat heeft te maken met de tijd waarin we leven. Je krijgt films en verhalen binnen via televisie en dat gaat aan een gigantische snelheid. Je zapt ook, van *Temptation Island* naar *CSI* en je volgt de twee synchroon. Zo maak je parallele montages en dat is superfascinerend. Dat heeft ook te maken met snelheid. Cinema is bij uitstek snelheid. Het is fotografie maal 24. Dat is ook meteen de titel van de eerste voorstelling.»

De preview van 24 lies in a dream is dinsdag en woensdag gratis te zien om 22u. Op beide dagen wordt ook 24 dreams in a lie hernomen om 20.30u. Het volledige programma van TAZ

(advertentie)

Kriskras
VZW

REIZEN VOOR JONGEREN
VAN 18 TOT 30 JAAR

SURF NU NAAR WWW.KRISKRAS.BE
EN ONTDEK ONZE NIEUWE REIZEN, WEEKENDS EN DAGUITSTAPPEN

KULEUGEN

Kort • Kort • Kort • Kort

Opmerkelijk I

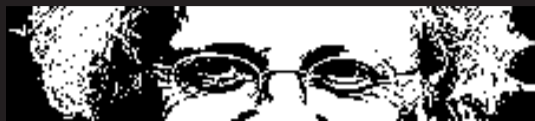
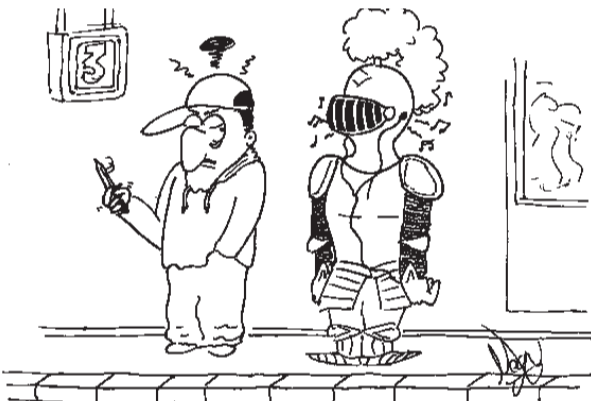
Benedictus XVI bevestigde al eerder aan *K.U.Leuven* dat de omstreden kerkjurist Rik Torfs niet als zwart schaap mag worden behandeld. Om dit charmeoffensief naar Torfs enerzijds, en zijn immense achterban binnen de bejaardenmafia anderzijds, kracht bij te zetten, deed de kerkvader beroep op kardinaal Danneels. Tijdens zijn recente optreden in het Radio 1-programma *Het beste moet nog komen* verzocht Danneels de makers het nummer *Il est 5 heures, Paris s'éveille* van Jacques Dutronc te draaien: niet toevallig een nummer dat ook Torfs in hetzelfde programma aanvroeg bij de aanvang van het academiejaar.

De kardinaal wenste niet te reageren op de vermeende oproep van zijn hoofd. "Rik heeft me deze plaat ooit zelf aangeraden," aldus de klerikale zonechef Mechelen. Pasen is eens te meer een periode van verzoening.

Opmerkelijk II

Als *K.U.Leuven* haar bronnen mag geloven, is Louis Tobback toch niet de ongelovige Thomas voor wie hij wordt aanzien. De afgelopen weken werd de burgervader van Leuven opgemerkt in tal van spelletjesprogramma's op de Vlaamse televisie, soms zelf op verschillende zenders tegelijkertijd. Iemand die altijd en overal aanwezig is, kan volgens onze catechismus alleen maar God zelf zijn. Tobback wenst dit voorlopig niet te bevestigen.

NIEUW SFEERBEELD IN BRUSSEL CENTRAAL

Rector V.

Start de persen!

De hoofdredacteur van *Veto* was druk bezig. Met zijn linkeroog las hij *The Economist* en met zijn rechter *Le monde diplomatique*. Met zijn rechterhand schreef hij een brief naar de koning en met zijn linkerhand oefende hij voor het driejaarlijks kampioenschap clavecimbel. Toen er een bedeesd klopje op de deur weerklonk, bromde hij "binnen" door zijn sigaar maar keek niet op van zijn activiteiten.

Voorzichtig schuifde rector V. naar binnen. "Ahem," kuchte hij schuchter, "kan ik de heer Paul-Henri Giraud spreken?" De hoofdredacteur bewoog niets, behalve één van zijn voeten naar de andere pedaal van zijn clavecimbel. Hij bromde opnieuw. "Hebkniksmeetemaken. Woont beneden" en rector V. verliet het bureau weer. In de trapeleuning naar de kelder had iemand inderdaad met een mes *K.U.Leuven* - naar beneden gekrast. Toepasselijk, dacht de rector en hij citeerde nog even voor zichzelf het testament volgens de exegeet Marcus I "Wie ter helle daalt om zich te meten met des duivels krachten, die mag een schoon artikel in *Kerk en Leven* verwachten." Hij haalde diep adem en begon de gammelte trap af te dalen.

In een schimmelig en schemerig kelderlokaal was Paul-Henri Giraud druk bezig. Hij sleurde aan de zware hendel van zijn manuele drukpers, waarmee hij een proefexemplaar van *K.U.Leuven* aan het maken was. Het hele lokaal lag vol slordige stapels papier, ratten dardelden vrolijk rond en alles, inclusief Giraud zelf, zat onder de inktvlekken. Toen rector V. op de deur klopte, viel die uit haar hengsels en struikelde de rector naar binnen. "Ha, V!" riep Giraud joviaal, "kom binnen en pak de andere kant van dat wiel hier eens vast. Gij zijt nog arbeider geweest, als ge hier toch zijt kunt ge gelijk een handje toesteken."

Enigzins geïntimideerd begon V. mee te draaien aan de pers. "Mijnheer Paul-Henri, ik heb vorige week met mijn voorganger gesproken over uw blaadje. Ik moet zeggen, dat was verhelderend." Giraud klapte de

pers open en hing het natte vodje papier dat eronderuit kwam aan een waslijn. "Ik heb leren inzien dat uw blad verderfelijker is om een andere reden dan ik altijd dacht." Met één dichtgeknepen oog inkte Giraud opnieuw zijn prehistorische drukplaat in. "Er staat niet te veel in uw blad, er staat te weinig in! Er ontbreekt een column, met name eentje over mij. Mijn communicatiebeleid faalt volledig en ik moet tot mijn grote spijt vaststellen dat dat uw schuld is. Wat gaat ge daaraan doen?"

Giraud keek nog steeds geconcentreerd naar zijn drukplaat en veegde met een propje keukenpapier wat overtollige inkt weg. Hij leek V. niet gehoord te hebben. Toen viel rector V. half in tranen op zijn knieën voor Giraud en pakte zijn enkels vast. "Alstublieft mijnheer! Schrijf een rector V! Ik doe alles wat ge wilt, maar maak mij ook alstublieft groot! Wat wilt ge ervoor in ruil? Ik ben rector, weet ge. Ik kan..."

Een oorverdovend gebulder weerklonk vanuit het trapgat en een beetje sigarenas dwarrelde naar beneden. "Giraud! Zeg dat hij opnieuw elke week *Veto* leest, en dat ge dan dat prutsverhaaltje wel zult schrijven!" Paul-Henri Giraud, een beetje wankel omdat rector V. nog steeds zijn schenen omhelsde, glimlachte verontschuldigend naar de man aan zijn voeten. "Ge hebt den baas gehoord, V. Gaat ge terug elke week zijn krantje lezen?" V. huiverde: "maar... daar staat zo vaak... kritiek in!" Giraud haalde ongeïnteresseerd zijn schouders op. Rector V. zuchtte moedeloos en stond weer recht. Hij probeerde vergeefs het vuil van zijn knieën te kloppen. "Goed dan," zei hij flauwtjes, "maar op één voorwaarde. Ge schrijft over alles wat ge wilt, maar niet over dit incident." Giraud's ogen glinsterden vervaarlijk. Hij glimlachte mierzoet: "Natuurlijk, mijnheer de rector. Uw vertrouwen zal niet beschaamd worden."

Paul-Henri Giraud

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

			3						8	
7		1		9				5		
	5					1			4	
		9		3						6
	6		1		9				7	
3				6			1			
	7		4						5	
		6		5			9			7
	3					2				

Puzzels

Horizontaal

1 Eren - *Veto*-medewerker 2 Meisjesnaam - Waterval 3 Bruto - Onderdeel van de klok 4 Muziek-instrument - State Universities of America 5 Afkomst - Afstandsmaat 6 Voorzetsel - Lichaamsdeel 7 Tijdperk - Pook 8 West-Vlaamse gemeente - Zonet 9 Graveren - Oorlogsgebied 10 Boomvrucht - Zoogdier

Verticaal

1 Low Noise Block - Tasten 2 On-

derwijs in eigen taal en cultuur 3 Grondbedekking - Hondensoort 4 Fries watertje - Open plek in het bos - Hoofddekseel 5 Verloofden vorige week in Rome 6 Conclusie 7 Jongen die in Brussel vermoord werd - Tennistern - Pers. Vnw. 8 Uitdrukking van verbazing - Melaatsheid 9 Rokend zwavelzuur - Groente 10 Vleesbereiding - Wintersportartikel

(dds)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

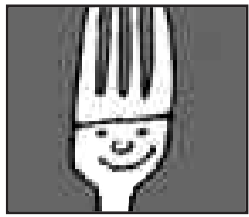
Boetiek K.U.Leuven

K.U.Leuven gesigndeerde artikelen

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
Tel. + 32 (0)16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op weekdagen van 10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

Menu van de week in Alma 1-2-3 18 - 21 april 2006

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Seldersoep	0,50
Zuiderse visserssoep	1,65
Gehakte steak met witte kool A3	2,35
Vegetarische groentennuggets met Baskische piperade	3,10
Gebraden haantje met Provençaalse saus	4,40
Vleesballetjes met zoete krieken	3,10
Spaghetti Bolognaise A1+A2	2,35/2,75
Koninginnenhapje A2+A3	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak	4,05

woensdag

Ajuinsoep	0,50
Groene groentesoep	1,65
Braadworst met selder in room	2,35
Tex Mex vegetarisch	4,40
Lasagne al forno	4,05
Varkensgebraad met Rodenbachsaus, witloof en kroketten	4,40
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Kippenlapje A2+A3	3,45
Rumsteak A1+A3	4,05

donderdag

Erwtensoep	0,50
Tomatensoep met ham	1,65
Kippenbout met appel-ananasmoes	2,35
Bladerdeeggozette met geitenkaas-mousse en slaatje	4,05
Cordon bleu met boursintomaat, basilicumsaus en tagliatelli A2+A3	4,40
Zalmkroket met Normandische saus en prinsessenboontjes A1	3,45
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A3	3,45
Koninginnenhapje A2+A3	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak A2+A3	4,05

vrijdag

Tomatensoep	0,50
Kervelsoep A1+A3	1,65
Vleeskroket met Griekse kampernoelies	2,35
Granenburger met spinazie	3,45
Kipfilet met bieslooksaus en wortelpuree	3,45
Spaghetti Bolognaise A3	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje A1+A3	3,10
Rumsteak	4,05

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg,

Justus Lipsius en pauscollege

(advertentie)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

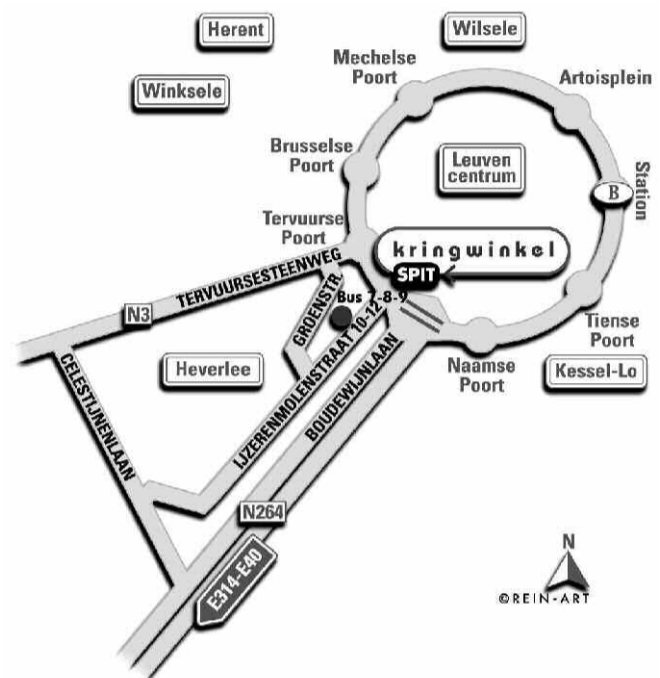
Open: di - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo - ma: gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

(advertentie)

**Gezocht (m/v):
voor duurzame toekomst**
donderdag 20 april 2006

INTERACTIEVE STANDS

BEDRIJVENBEURS

WORKSHOPS

PRESENTATIES

EEN DEBAT

IN HET KADER VAN

DUURZAME ONTWIKKELING

EEN AANBOD VAN

JOBS - INFORMATIE

STAGES - SCRIPTIES

PLAATS VAN HET GEBEUREN:

KHLEUVEN - DEPARTEMENT ECHO

HERTOGSTRAAAT 178 - 3001 HEVERLEE

VAN 13U00 TOT 17U00

MEER INFORMATIE OP:

WWW.DUURZAAMHOGGERONDERWIJS.BE

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 32
Nummer 20
18 april 2006

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Bram 'Vlaamse azalea' Delen

Redactiesecretaris & V.U.:
Gijs 'Vlaams-Brabants grondwitlof' Van Gassen

Redactie:
Robin 'Leuvense stoof' Broos, Tom 'Geraadsbergse mattentaarten' Van Breussegem & Roman 'Luikse wafel' Verraest

Medewerkers deze week:
Margot 'Ardeense ham' Bollen, Ben 'Hoegaards witbier' Deboeck, Elke 'Aalsters carnaval' Desanghere, Nele 'Brussels spruitjes' De Meyer, Dries 'Diksmuidse boter' De Smet, Bruno 'Vlaamse Reus' Devel, Ilse 'Mechelse koekoek' De Witte, Katleen 'Gentse waterzooi' Gabriëls, Maarten 'Brugs kant' Goethals, Jelle 'Overijse druif' Goossens, Simon 'Antwerpse handjes' Horsten, Donald 'Wervikse tabak' Murre, Johannes 'Poperingse hopscheuten' Nissen, Marieke 'Ieperse spraaktechnologie' Poissonier, Joos 'Tiense suikerbiet' Roets, Liesbet 'Polderaardappel' Temmerman, Jozefien 'Oedelemse hoofdflakken' Van Beek, Nele 'Limburgse vlaai' Van Doninck, Kris 'Hasseltse jenever' Vanelderden.

Cartoons:
Negu & Sh3L14C

DTP:
Robin Broos, Bram Delen, Ilse De Witte, Tom Van Breussegem, Nele Van Doninck & Gijs Van Gassen

Eindredactie:
Marieke Poissonier & Gijs Van Gassen

Reddende Informatica-engel
Bavo Cumps

Internet:
www.veto.be
www.kuleugen.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162
Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, streekproducten, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Agenda & Ad Valvas

LETTEREN, PEDAGOGISCHE KRING, KLA

Galabal van Letteren, Pedagogische Kring en KLA: Vrijdag 21 april vanaf 22.00 in Sportplaza.

Berichten

50 duotickets voor Afrika Filmfestival te winnen

Veto geeft vijftig duotickets weg voor de Senegalese film *Madame Brouette* die op 3 mei om 20u wordt vertoond in Kinopolis Leuven. Mailen kan tot vrijdag naar traktatie@veto.be

Student Cook Arena

Student Cook Arena is een *microwave battle of cook* tussen verschillende kookteams van elk drie studenten.

Deze teams kruisen de kookmessen tegen elkaar en proberen met een microwave, een beperkte kookset en de noodzakelijke ingrediënten een lekker en gezond recept bij elkaar te koken binnen de vastgelegde tijd.

Originaliteit, afwerking en presentatie maar ook gezondheidswaarde van het gerecht spelen een belangrijke rol.

Terwijl de kookteams het tegen elkaar opnemen onder leiding en het goedkeurend oog van Master Cook Achim Vandenbussche samen met keurslager Q-Curd, zorgt Master of Cerenomy DJ Merdan Taplak voor de nodige ambiance met spicy muziek gemixt met VJ-projecties van Visual Kitchen van de deelnemende teams.

Master of Fitness Gella Vandecaveye zorgt intussen voor de fysieke conditie van zowel de cookfighters als hun achterban. Jongleren met potten, pannen en andere keukenwapens is haar laatste nieuwe olympische discipline.

Elk team laat zich vergezellen door een support team dat zijn kookteam naar de overwinning probeert te helpen. Naast de stem van Master Cook Achim Vandenbussche bepaalt ook de publieksstem mee welk team die avond met een Samsung CE 1180 UBT combi Microwave naar zijn kot trekt. Behalve drie microgolfovens zijn er ook vele Tupperware-pakketten en verscheidene fitnessabonnementen te winnen!

De hongerige magen van de support teams worden natuurlijk ook verwend door de exquisite gratis hapjes van keurslager Q-Curd!

Heb je altijd al eens willen stunts met anderzins microwave?

Schrijf je dan nu gratis in op www.cookarena.be. Al wast je moet doen, is 2 strijdmakkers overtuigen om samen een team te vormen.

De eerste editie van deze nieuwe feesttrend waarbij een mix van koken en feesten centraal staat, gaat door op dinsdag 25 april in Alma 2 te Leuven en start vanaf 18u30.

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Oplossingen

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	l	i	e	n		m	i	e	k	e
2	o	p	e	r	a		a	r	a	l
3	o	p	g	e	l	d		k	a	s
4	p	o	a		l	a	b	e	l	
5	a	n		r	a	c	e	r		s
6	s		n	e	t	t	o		r	o
7		p	a	n	t	y		v	e	e
8	n	o	g		a	l	l	e	e	n
9	a	s	e	m		o	u	t	e	n
10	t	e	l	e	x		l	o	l	a

2	7	9	8	5	1	6	3	4
3	6	8	2	9	4	7	5	1
5	4	1	7	6	3	8	9	2
7	1	2	4	3	5	9	6	8
8	9	6	1	7	2	3	4	5
4	5	3	6	8	9	1	2	7
6	2	4	9	1	7	5	8	3
9	3	7	5	4	8	2	1	6
1	8	5	3	2	6	4	7	9

Tweedehandscomputers met 1 jaar garantie!

- Laptops P2 tot P4 tussen 200 en 600 euro.
- Desktops van P2 tot P4 tussen 55 en 350 euro.
- Schermen van 5 -100 euro.

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops en onderdelen. Adres: Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo. Tel: 016/25.91.03, Mail: info@recupc.be

Cultuurkalender

MUZIEK

Absynthe Minded + Kawada
Woensdag 19/04 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.absyntheminded.be

Franco Saint De Bakker + Gerrit Valckenaers draait
Woensdag 19/04 om 21u Molens Van Orshoven, Stapelhuisstraat 15, www.inbreek.be

Sandrine
Donderdag 20/04 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.sandrinemusic.be

Magnapop + Larsson
Vrijdag 21/04 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

Popvis: The Prequel met Pilotfish, DKLO feat. BB & Lapaz
Maandag 24/04 om 20u30, De Blauwe Kater, Hallengang 1, www.popvis.be

Tuur Florizoone, Michel Massot en Kris Defoort: Accordeon, tuba en chello
Maandag 24/04 om 21u30, De Blauwe Kater, Hallengang 1

THEATER

Tijdelijk Autonome Zone: festival met jonge theatermakers
18/04 t.e.m. 21/04, STUK, Naamsestraat 96, www.stuk.be

De Tijd: Voor het leven
Dinsdag 18/04 om 20u, Wagehuys, Brusselsestraat 63, www.30CC.be

Proffen vs PREPAREE: Class of the Titans
Maandag 24/04 om 21u, PDS, Debériotstraat 24, www.prepree.be

The Lunatics + Ter bescherming van de jeugd
Maandag 24/04 om 21u, Wagehuys, Brusselsestraat 63, www.lunatics.be

LITERATUUR

LiteratUUR KULTuur
Woensdag 19/04 om 22u, Faculty Club, Groot Begijnhof 14, www.kuleuven.be/cultuur

Elvis Peeters, Gerrit Valckenaers & Koen Van Roy: De Ontelbaren
Woensdag 19/04 om 20u, Wagehuys, Brusselsestraat 63, www.elvispeeters.be

Saddie Choua, Kenan Serbest & Mustafa Kör: allochtone stemmen in de Vlaamse literatuur
Vrijdag 21/04 om 20u30, Hotel Mille Colonnes, Martelarenplein 5

EVENEMENT

Erfgoeddag
Zondag 23/04, verschillende locaties in Leuven, www.erfgoeddag.be

EXPO

Broedertwist: België en Nederland en de erfenis van 1830/1831
03/02 t.e.m. 30/04 telkens di-za 10-17u, zo 14-17u, Museum Vander Kelen-Mertens, Savoyestraat 6, www.1831.be

Hyperbolic
24/03 t.e.m. 21/04, ma-vr 11-18u, zo 14-17u, STUK Expozaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Van museum tot museumsite
06/04 t.e.m. 13/05, di-za 10-17u, voormalige academie, Vanderkelenstraat 30, www.stadenarchitectuur.be

FILM

11e Afrika Filmfestival
21/04 t.e.m. 06/05, verschillende locaties, www.afrikafilmfestival.be

FUIF

Holebi Leuven fuift
Vrijdag 21/04 vanaf 22u30, Lido, Bogaardenstraat 33, www.holebileuven.be

DOORBRAAK LIJKT VERZEKERD MET SHINE

Anton Walgrave ontstijgt Leuvense klei

Leuvense singer-songwriters, ze lijken aan de bomen te groeien. Denk maar aan Milow, Tom Helsen, Nona Mez en ook Anton Walgrave. Wees gerust, Anton pakt het anders aan dan zijn collega's. Het mooiste bewijs daarvan is dat hij staat te trappelen voor de nationale doorbraak. Veraf kan die niet meer zijn, zeker niet nu hij de Parelvisser een toontje lager heeft doen zingen met zijn single 'Lost Soul'.

Nele De Meyer

Het liep storm in Het Depot voor de cd-voorstelling van Antons derde album *Shine*. Anton Walgrave en de hem voor de concerten begeleidende muzikanten lieten het aanvankelijk niet aan hun hart komen en verschenen pas anderhalf uur na de ontsluiting van de deuren op het podium. Hun gedrevenheid was er echter niet minder om; de kakelverse songs werden met verve op het publiek losgelaten. De perfecte balans die op het album tot uiting komt, kreeg tevens gestalte op het podium. Stevige nummers als 'Fly' en 'Hey Now' werden afgewisseld met intiemer werk waarbij de muzikanten van het podium slopen en Anton zelf achter de piano kroop. Zwangere drumster Régine Mosuse, zus van Ronny, nam hier en daar de backing vocals voor haar rekening. Antons gedrevenheid droop van het podium en de vonk sloeg zowaar over naar het publiek, dat wel pap lustte van de snedig gebrachte songs. Dat gretigheid de rode draad van de avond vormde, wordt enkel maar bevestigd door het feit dat hij zijn gitaar bij het eerste bisnummer 'Awake' bijna uit de handen liet glibberen. Geen erg echter, Walgrave besloot zijn cd-voorstelling immers met het van zijn debuut afkomstige 'Smile'. Toch even polsen naar zijn geheime formule.

"Ge zijt een dikkenek, laat dat dan ook zien"

Veto: Leuven lijkt een bakermat te zijn voor jonge singer-songwriters. Hoe is dit te verklaren?

Anton Walgrave: «Jan Delvaux (popkenner, bekend van *Studio Brussel*, red.) heeft daar een theorie over. Leuven is een studentenstad met te weinig repetitiekoten, vandaar dat de studenten genoodzaakt zijn met hun gitaar op hun kot te kruipen. Ik vind het begrip *singer-songwriter* trouwens bestoft; het roept een beeld op van een triestige plant met een akoestische gitaar. Maar goed, het komt volgens mij vooral neer op wederzijdse beïnvloeding. Dat vormt de motor tot het creëren van muziek en dat is wat hier in Leuven de laatste jaren duidelijk speelt. Het belang van wederzijdse beïnvloeding is ook een van de redenen waarom ik vorig jaar samen met Jonathan Vandebroek (*Milow*, red.) de Open Mic-avonden heb opgestart. Zowel beginnend aanstormend geweld als doorwinterde muzikanten krijgen er de kans voor een micro hun ding te doen. Dat try-out concept werkt ontzettend goed in Leuven, het stimuleert de creativiteit. Het idee voor die avonden heb ik opgedaan toen ik jaren geleden in Londen verbleef, waar veel pubs zo'n Open Mic-avond houden. Ik ben ervan overtuigd dat dit ook in andere Vlaamse steden zou aanslaan. In plaats van dat muzikanten zich wegsteken in hun repetitiekot of zitten zagen op café,

zouden ze naar buiten moeten komen om te luisteren naar andere muzikanten.»

LIEVELINGETJE

Veto: Wat heb jij het publiek meer te bieden dan een Milow of een Tom Helsen?

Walgrave: «Tom en Jonathan zitten meer in een traditie van songs met een duidelijke lijn, terwijl ik ook weleens graag tegen die conventies sjoet. Ik vind het belangrijk om af en toe iets stevigs te doen, of iets atonaals. Ik wil niet in die typische singer-songwritertraditie blijven steken. Live komt dit bijvoorbeeld goed tot uiting: ik wil het publiek een palet laten zien van zowel stevige als intiemere nummers.»

spelen en radio-interviews te geven. Als je de mensen zover krijgt dat ze over je praten, gaat alles een stuk vlotter. In Nederland en Luxemburg staan nu ook al enkele optredens op stapel.»

TIERLANTIJTJES

Veto: Je kreeg deze keer hulp van Frank Vander Linden en Michel Dierickx. Ook Tom Lenaerts zwichtte en viste een parel van je derde album. Heb je dankzij die hulp meer uit jezelf kunnen halen?

Walgrave: «*Shine* is het resultaat van hard labuur. Ik heb nog nooit zoveel geschreven en tegelijk ook zoveel moeten weggooien. Dat is de kracht gebleken; het cliché *kill your darlings* geldt duidelijk nog steeds. Frank keek streng mee over mijn schouder. Terwijl ik op mijn vorige album gebruik maakte van samples en een meer elektronische sound, zijn nu alle tierlantijntjes overboord gegoooid. *Shine* is meer een totaalpakket geworden van nummers die, ondanks de onderlinge contrasten, op dezelfde lijn liggen. Frank is bij dat proces ontzettend belangrijk geweest, hij heeft werkelijk het orderste uit de kan gehaald bij mij en me vaak zwaar op de rooster gelegd. Als ik dan een paar afgewerkte nummers liet horen, zei hij me: "Je zal toch wel een beetje strenger moeten zijn voor jezelf!" Dan was het terug naar af (*lacht*).»

"Ik wil breken met de typische singer-songwritertraditie"

«Ook Tom Lenaerts sprong in de bres. Een demoversie van 'Lost Soul' is terechtgekomen bij Yohan Leyssens, de monteur van De Parelvisser. Hij heeft bij de montage verschillende nummers onder de ontknopingscène gezet en het mijne bleek het best te passen. Zulke toevalligheden zijn natuurlijk mooi meegenomen en bezorgen je extra *airplay*.»

Veto: Het schrijfproces verliep ditmaal een stuk moeilijker. Ben je kritischer geworden voor jezelf?

Walgrave: «Het is vooral de samenwerking met Frank geweest die me kritischer heeft gemaakt. Het is moeilijk als je als artiest tevreden bent over een nummer dat je geschreven hebt om het dan alsnog te moeten aanpassen. De producer moet dan ook eerst je vertrouwen kunnen winnen alvorens je opnieuw aan dat nummer wil gaan sleutelen. Frank heeft dat met zijn enorme muziekkennis en -ervaring goed weten op te vangen. Bovendien straalt hij rust uit en heeft hij de leeftijd bereikt waarop hij zowel letterlijk als figuurlijk gewicht in de schaal kan leggen (*lacht*). Het schrijfproces verliep inderdaad veel moeizamer dan bij de vorige twee albums. Er moest voortdurend aan de nummers geschaafd worden. Frank zei ook soms: "Ge

(foto Pieter Baert)

Veto: Heb je al iets gemerkt van buitenlandse interesse zoals dat bij je eerste album het geval was?

Walgrave: «Eigenlijk was het bij de release van *The Hum* precies andersom. Ik verbleef in Londen en wilde daar in de bars mijn geluk beproeven. In een bar waar ik regelmatig optrad, was ik het lievelingetje van de bazin en die bleek toevallig de vrouw van producer Kevin Armstrong (*David Bowie*, *Iggy Pop*, *Morrissey*, red.) te zijn. Zo is de bal aan het rollen gegaan. De interesse vanuit het buitenland is verder altijd heel miniem gebleven. Eerst moet het in België goed lukken, vooraleer je als artiest het besluit kunt nemen te gaan rondtrekken met je muziek. Met *Shine* liggen mijn ambities een heel stuk hoger. Het komt er nu op aan veel concerten te

moet niet zo bescheiden doen, ge zijt een dikkenek, laat dat dan ook zien." Dat was een psychologische impuls om me te laten schrijven waar het op staat. Het was echt de *old school* manier van produceren: Frank die me met de rug tegen de muur zette en vroeg wat ik het publiek nu eigenlijk wilde vertellen. Het resultaat is een album geworden dat tegelijkertijd verleidt en bijt, en daar ben ik trots op.»

Meer info op www.antonwalgrave.com

